VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 26. oktobrī*

Lieta T-436/09

Julien Dufour, ar dzīvesvietu Žolivē [*Jolivet*] (Francija), ko pārstāv I. Šēnakere Rosī [*I. Schoenacker Rossi*] un H. Djejaramane [*H. Djeyaramane*], *avocats*,

prasītājs,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko pārstāv B. Veisa Foga [*B. Weis Fogh*] un S. Jūls Jergensens [*S. Juul Jørgensen*], pārstāvji,

un

Somijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja J. Heliskoski [*J. Heliskoski*], H. Lepo [*H. Leppo*] un M. Pere [*M. Pere*], pēc tam — J. Heliskoski un H. Lepo, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — franču.

un

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv A. Falka [*A. Falk*], K. Petkovska [*K. Petkovska*] un S. Juhannesone [*S. Johannesson*], pārstāves,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Centrālo banku (ECB), ko sākotnēji pārstāvēja K. Laurinavičs [*K. Laurinavicius*] un S. Lambrinoka [*S. Lambrinoc*], pēc tam — S. Lambrinoka un P. Emblijs [*P. Embley*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv Ž. P. Kepenns [*J.-P. Keppenne*] un K. ten Dama [*C. ten Dam*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

pirmkārt, par prasību atcelt ECB Valdes lēmumu, par kuru prasītājam ir paziņots ECB priekšsēdētāja 2009. gada 2. septembra vēstulē, noraidot prasītāja iesniegto pieteikumu par piekļuvi datubāzēm, kuras ir ļāvušas izstrādāt ECB ziņojumus par pieņemšanu darbā un personāla mobilitāti, un, otrkārt, par prasību piespriest ECB

piešķirt prasītājam piekļuvi attiecīgajām datubāzēm, un, visbeidzot, par prasību atlīdzināt zaudējumus, kas esot radušies prasītājam sakarā ar pieteikuma par piekļuvi noraidīšanu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs O. Cūcs [*O. Czúcz*], tiesneši I. Labucka un D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents),

sekretāre V. Naģe [*V. Nagy*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 7. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Publisku piekļuvi Eiropas Centrālās bankas (ECB) dokumentiem regulē tās 2004. gada 4. marta Lēmums 2004/258/EK (OV L 80, 42. lpp.). Šā lēmuma 2., 3., 4., 6., 7., 8. un

9. pantā ir noteikts šādi:

"*2. pants*

Tiesību izmantotāji un piemērošanas joma

1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt ECB dokumentiem, ievērojot šajā lēmumā noteiktos nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. pants

Definīcijas

Šajā lēmumā:

a) "dokuments" vai "ECB dokuments" ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida [nesēja] (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kuru sastādījusi ECB vai kura ir ECB rīcībā, un kura skar tās politiku, darbību vai lēmumus, [..].

4. pants

Izņēmumi

1. ECB atsaka piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar:

— ECB lēmējinstanču sanāksmju konfidencialitāti,

— Kopienas vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku,

— ECB vai VCB [valstu centrālo banku] pašu finansēm,

— eiro banknošu integritātes aizsardzību,

— valsts drošību,

— starptautiskajām finanšu, monetārajām vai ekonomikas attiecībām,

b) personu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību;

c) tādas informācijas konfidencialitātes aizsardzībai, kuru sargā Kopienas tiesības.

2. ECB atsaka piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tajā skaitā intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Piekļuvi dokumentiem, kas satur iekšēja lietojuma atzinumus, kuri ir daļa no apspriežu un iepriekšēju konsultāciju procesa Eiropas Centrālajā bankā vai ECB un VCB [valstu centrālo banku] starpā, atsaka pat gadījumos, kad lēmums jau ir pieņemts, ja vien iepazīšanās ar tiem nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, ECB apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro šajā pantā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst vai nedrīkst izsniegt.

5. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

6. Izņēmumi, kas noteikti šajā pantā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumus piemēro uz laiku, kas nav ilgāks par trīsdesmit gadiem, ja vien ECB Padome nav īpaši noteikusi citādu termiņu. Ja uz dokumentiem attiecas izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, izņēmumus drīkst piemērot arī pēc šā termiņa.

[..]

6. pants

Pieteikumi

1. Pieteikumus saistībā ar piekļuvi dokumentam ECB iesniedz rakstiski, arī elektroniski, vienā no Savienības oficiālajām valodām un tiem ir jābūt pietiekami skaidri formulētiem, lai ECB varētu atrast attiecīgo dokumentu. Pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli.

2. Ja pieteikums nav pietiekami skaidri formulēts, ECB lūdz pieteikuma iesniedzēju precizēt pieteikumu, kā arī palīdz pieteikuma iesniedzējam to izdarīt.

3. Ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, ECB var bez papildu formalitātēm apspriesties ar pieteikuma iesniedzēju, lai rastu pieņemamu risinājumu.

7. pants

Sākotnējo pieteikumu izskatīšana

1. Pieteikumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem izskata ātri. Pieteikuma iesniedzējam nosūta saņemšanas apstiprinājumu. Divdesmit darba dienu laikā pēc pieteikuma saņemšanas dienas vai pēc saskaņā ar 6. panta 2. punktu prasīto precizējumu saņemšanas ECB Sekretariāta un valodu ģenerāldirektorāta ģenerāldirektors dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un nodrošina piekļuvi saskaņā ar 9. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus, kā arī informē pieteikuma iesniedzēju par tiesībām iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar 2. punktu.

2. Saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 20 darba dienu laikā pēc ECB atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu ECB Valdei pārskatīt ECB nostāju. Turklāt, ja ECB nav sniegusi atbildi sākotnējā pieteikuma izskatīšanai paredzēto 20 dienu laikā, pieteikuma iesniedzējam ir tiesības iesniegt atkārtotu pieteikumu.

3. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, vai ir nepieciešams apspriesties ar trešo personu, 1. punktā paredzēto termiņu ECB var pagarināt par 20 darba dienām ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un saņēmis sīkus paskaidrojumus.

4. Pārmērīgu vai nepamatotu pieteikumu gadījumos, jo īpaši gadījumos, ja šie pieteikumi ir atkārtoti, 1. punktu nepiemēro.

8. pants

Atkārtotu pieteikumu izskatīšana

1. Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Valde 20 darba dienu laikā pēc šāda pieteikuma saņemšanas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina piekļuvi saskaņā ar 9. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. Pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā ECB informē pieteikuma iesniedzēju par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kas tam ir pieejami saskaņā ar Līguma 230. un 195. pantu [jaunajā redakcijā — 263. un 228. pants].

2. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, 1. punktā paredzēto termiņu ECB var pagarināt par 20 darba dienām ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un saņēmis sīkus paskaidrojumus.

3. Ja ECB nav sniegusi atbildi paredzētajā laikā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības griezties tiesā un/vai iesniegt sūdzību Eiropas Ombudam saskaņā ar Līguma 230. vai 195. pantu.

9. pants

Piekļuve dokumentiem pēc pieteikuma izskatīšanas

1. Ar dokumentiem, kuriem ECB atļāvusi piekļuvi, pieteikuma iesniedzēji var iepazīties ECB telpās vai saņemt to kopiju, tajā skaitā, ja tas iespējams, elektronisku kopiju. Kopiju izgatavošanas un pārsūtīšanas izdevumus var likt apmaksāt pieteikuma iesniedzējam. Šī maksa nedrīkst pārsniegt kopiju izgatavošanas un pārsūtīšanas faktiskās izmaksas. Iepazīšanās uz vietas, kopiju izgatavošana līdz 20 A4 lappusēm un tieša piekļuve dokumentam elektroniskā formā ir bez maksas.

2. Ja ECB jau agrāk ir izsniegusi dokumentu un tas ir viegli pieejams pieteikuma iesniedzējam, ECB var izpildīt savu pienākumu nodrošināt piekļuvi dokumentam, paziņojot pieteikuma iesniedzējam, kā var iegūt pieprasīto dokumentu.

3. Dokumentus nodrošina spēkā esošajā redakcijā un veidā (tajā skaitā elektroniskā vai citā veidā), kādu lūdzis pieteikuma iesniedzējs."

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 3. panta a) punktā un 11. pantā ir noteikts šādi:

"*3. pants*

Definīcijas

Šajā regulā:

a) "dokuments" ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus;

[..].

11. pants

Reģistri

1. Īstenojot pilsoņu tiesības saskaņā ar šo regulu, ikviena iestāde nodrošina publisku piekļuvi dokumentu reģistram. Piekļuve reģistram ir jānodrošina elektroniski. Uzziņas par dokumentiem reģistrā iekļauj nekavējoties.

2. Katram dokumentam reģistrā piešķir uzskaites numuru (arī vairāku iestāžu uzskaites numuru, ja tāds ir), norāda dokumenta priekšmetu un/vai pievieno tam īsu satura izklāstu, kā arī norāda dienu, kad tas ir saņemts un iekļauts reģistrā. Uzziņas sagatavo, nemazinot 4. pantā minēto interešu aizsardzību.

3. Iestādes nekavējoties veic pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai izveidotu reģistru, kam jāsāk darboties ne vēlāk kā 2002. gada 3. jūnijā."

Tiesvedības priekšvēsture

3 Prasītājs Žiljēns Difūrs [*Julien Dufour*] ir socioloģijas doktorantūras students un raksta disertāciju ar nosaukumu "Finanšu iestādes varas socioģenēze — [ECB] gadījums".

4 Prasītājs savā 2009. gada 28. maija vēstulē lūdza ECB piekļuvi, pirmkārt, ECB ziņojumiem par pieņemšanu darbā un personāla mobilitāti (turpmāk tekstā — "ziņojumi") un, otrkārt, "datubāzēm, kuras tika izmantotas ziņojumu statistikas analīzei".

5 ECB savā 2009. gada 23. jūlija vēstulē informēja prasītāju, ka tā ir nolēmusi viņam piešķirt daļēju piekļuvi ziņojumiem. Savukārt attiecībā uz datubāzēm, kas izmantotas par pamatu ziņojumu sagatavošanai, ECB noraidīja prasītāja pieteikumu par piekļuvi, pamatojoties uz to, ka datubāzes "pašas par sevi" neatbilst Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta definīcijai un ka nav neviena autonoma dokumenta, kuru varētu izsniegt prasītājam, atbildot uz viņa pieteikumu.

6 Prasītājs savā 2009. gada 9. augusta vēstulē saskaņā ar Lēmuma 2004/258 7. panta 2. punktu iesniedza atkārtotu pieteikumu attiecībā uz piekļuvi datubāzēm, kas minētas viņa sākotnējā pieteikumā. Atkārtotajā pieteikumā viņš būtībā norādīja, ka pretēji ECB 2009. gada 23. jūlija vēstulē paustajam apgalvojumam datubāze ir dokuments Lēmuma 2004/258 izpratnē. Viņš uzskata, ka nav "nekādu šaubu par to, ka pieprasītie dati faktiski [ir] elektroniskā formā glabāts saturs (datu "bāzes") un to ir sagatavojusi ECB". Turklāt prasītājs precizēja, ka viņš nav pieprasījis ar personvārdiem saistītu datu paziņošanu un ka viņa pieprasījums attiecās uz datubāzēm, kas izmantotas, gatavojot ziņojumus "bez slejām, kurās norādīti attiecīgo darbinieku vārdi un uzvārdi".

7 Ar ECB Valdes lēmumu, par kuru prasītājam tika paziņots ECB 2009. gada 2. septembra vēstulē (turpmāk tekstā — "pārsūdzētais lēmums"), prasītāja atkārtotais pieteikums tika noraidīts. Noraidījumam bija šāds pamatojums:

"elektroniskās datubāzes, kuras izmantoja ziņojumu sagatavošanai [..], nevar uzskatīt par dokumentu Lēmuma [2004/258] par publisku piekļuvi ECB dokumentiem izpratnē, jo šīs datubāzes drukātās versijas (kas atbilstu "dokumenta" definīcijai) nepastāv kā autonomi dokumenti. Tādēļ jūsu pieprasījumu nevar apmierināt, vienkārši izgūstot dokumentu drukātā formā vai elektroniskā veidā. Atbildei uz jūsu pieteikumu informācija būtu jāsistematizē un tai būtu jāveic papildu analīze, pamatojoties uz kuru jaunā informācija būtu jāieraksta dokumentā. Šāda procedūra nozīmētu būtisku darba apjomu. Tomēr sistematizēšana un papildu analīze neietilpst publiskas pieejas ECB dokumentiem kārtībā, kas noteikta Lēmumā [2004/258], jo dokuments nepastāv un tas ir jārada."

Process un lietas dalībnieku prasījumi

8 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 29. oktobrī, prasītājs cēla šo prasību.

9 Ar trīs atsevišķiem dokumentiem, kas kancelejā iesniegti tajā pašā dienā, prasītājs iesniedza, pirmkārt, pieteikumu par lietas izskatīšanu paātrinātā procesā, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 76.a pantu, un, otrkārt, divus pieteikumus par juridisko palīdzību saskaņā ar Reglamenta 94. pantu. Šie pieteikumi tika noraidīti attiecīgi ar Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2009. gada 10. decembra lēmumu un 2010. gada 15. marta rīkojumiem lietās T-436/09 AJ un T-436/09 AJ II *Dufour*/ECB (Krājumā nav publicēti).

10 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2010. gada 9. februārī, 18. februārī un 8. martā, Dānijas Karaliste, Zviedrijas Karaliste un Somijas Republika lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu prasītāja prasījumus. Ar 2010. gada 24. marta un 21. aprīļa rīkojumiem Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētājs atļāva iestāties lietā. Zviedrijas Karaliste, Somijas Republika un Dānijas Karaliste iesniedza savus iestāšanās rakstus attiecīgi 2010. gada 12. maijā, 3. jūnijā un 9. jūnijā.

11 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 25. februārī, Eiropas Komisija lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu ECB prasījumus. Ar 2010. gada 24. marta rīkojumu Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētājs šo iestāšanos lietā atļāva. Komisija savu iestāšanās rakstu iesniedza 2010. gada 9. jūnijā.

12 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs mainījās, sākotnēji ieceltais tiesnesis referents tika iekļauts trešajā palātā, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta. Vispārējās tiesas iztiesāšanas sastāva daļējas nomaiņas dēļ šī lieta tika nodota jaunam tiesnesim referentam, kurš darbojas tajā pašā palātā.

13 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (trešā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja, pirmkārt, Komisiju rakstveidā atbildēt uz jautājumu un, otrkārt, ECB un Zviedrijas Karalistei sagatavot konkrētus dokumentus. Lietas dalībnieki izpildīja šos lūgumus.

14 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausīti 2011. gada 7. jūnija tiesas sēdē.

15 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto lēmumu;

— piespriest ECB piešķirt prasītājam piekļuvi tam datubāzu kopumam, kas izmantots ziņojumu sagatavošanai;

— piespriest ECB samaksāt EUR 5000, atlīdzinot prasītājam radītos zaudējumus;

— piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste atbalsta prasītāja prasījumus par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu.

17 ECB prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepieņemamu vai, pakārtoti, kā nepamatotu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Komisija atbalsta ECB prasījumus noraidīt prasību par tiesību akta atcelšanu kā nepamatotu.

Par prasību atcelt tiesību aktu

1. *Par pieņemamību*

Lietas dalībnieku argumenti

19 ECB norāda, ka, pirmām kārtām, prasītāja galvenais prasījums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu ir nepieņemams, jo tam nav priekšmeta.

20 Pirmkārt, ECB norāda, ka tā sava personāla darbā pieņemšanas procedūrās izmanto datorsistēmu, kuru pārvalda ārštata pakalpojumu sniedzējs. Minētā datorsistēma ļaujot kandidātiem tiešsaistē pieteikt savas kandidatūras un iesniegt nepieciešamo

informāciju saistībā ar viņu personas datiem, studijām, kā arī pieredzi. Šī datorsistēma ļaujot arī iegūt vispārīgāku informāciju par darbā pieņemšanas procedūru, piemēram, kandidātu skaitu. Tomēr attiecīgās datorsistēmas tehniskā konfigurācija neļaujot izgūt informāciju par profilu kopumu. Turklāt, ja kandidāts nav iesniedzis savu kandidatūru jaunām vakancēm, pēc 24 mēnešiem šie dati tiekot automātiski dzēsti no datorsistēmas un tos varot atgūt vienīgi ārštata pakalpojumu sniedzējs par samaksu. Šādu datorsistēmu izmanto kopš 2004. gada decembra. Iepriekšējās darbā pieņemšanas procedūras pirms tam tika organizētas, pamatojoties uz kandidātu iesniegtajiem dokumentiem papīra formātā. Atsevišķi dati par šīm kandidatūrām tika manuāli apkopoti, izmantojot izklājlapas programmatūru.

21 Otrkārt, ECB apgalvo, ka informāciju, kas saistīta ar darbinieku mobilitāti tās ietvaros, var iegūt vienīgi no citas ECB datorsistēmas, proti, tās, kas saistīta ar personāla vadību un algām. Šajā datorsistēmā esot iekļauta informācija par visiem bijušajiem un esošajiem darbiniekiem kopš 1998. gada, kā arī informācija par praktikantiem un ārštata darbiniekiem kopš 2007. gada. It īpaši dati par personāla mobilitāti esot pieejami kopš 2004. gada. Informācija par personāla mobilitāti pirms 2004. gada esot iekļauta atsevišķā datubāzē, kas ir pieejama neatjaunināta. Turklāt pastāvot vēl viena datubāze, kurā ir ietverti dati par ārštata darbiniekiem un praktikantiem laikposmā no 1999. līdz 2007. gadam.

22 Treškārt, ECB norāda, ka ziņojumi tika sagatavoti, pamatojoties uz neapstrādātu datu, kuri bija pieejami to sagatavošanas laikā, sistematizēšanu un analīzi. Tā apgalvo, ka esot paskaidrojusi prasītājam, ka viņa pieteikumu par piekļuvi nevarēja apmierināt, vienkārši izgūstot datus no attiecīgajām datubāzēm. Tam būtu nepieciešams manuāli

apkopot vajadzīgos datus, izmantojot noteiktus meklēšanas parametrus, un izstrādāt jaunus ziņojumus uz elektroniskajiem nesējiem vai uz papīra.

23 Turklāt ECB uzskata, ka, tā kā pēc 24 mēnešiem atsevišķi dati tiek dzēsti un tiek pievienoti jauni dati saistībā ar jaunām personāla darbā pieņemšanas procedūrām, kuras organizē ECB, dati, kas izmantoti ziņojumu sagatavošanai, vairs nav pilnībā pieejami tādā stāvoklī, kādā tie bija minēto ziņojumu sagatavošanas brīdī. Saglabāti ir tikai daži izraksti no datubāzēm, kas izmantotas datu sistematizēšanas laikā ziņojumu izstrādei, un tas ir noticis patvaļīgi.

24 ECB no tā secina, ka prasībai atcelt tiesību aktu nav priekšmeta, jo prasītājs vēlas saņemt piekļuvi tādām datubāzēm vai izrakstiem no tām, kuras nepastāv un būtu jāizveido, lai varētu atbildēt uz viņa pieteikumu.

25 Otrām kārtām, attiecībā uz otru prasītāja prasījumu ECB apgalvo, ka tas ir nepieņemams, jo saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Eiropas Savienības tiesa nevar, atceļot lēmumu par piekļuvi Eiropas Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras dokumentiem, norīkot atceltā lēmuma autoru īstenot pasākumus, kas saistīti ar atceltā lēmuma izpildi.

26 Prasītājs apstrīd ECB argumentāciju un apgalvo, ka viņa prasība ir pieņemama.

Vispārējās tiesas vērtējums

27 Pirmkārt, attiecībā uz ECB apgalvojumu, ka prasībai par tiesību akta atcelšanu nav priekšmeta, to var saprast vienīgi tādējādi, ka prasītājam nav nekādas intereses panākt pārsūdzētā lēmuma atcelšanu tādēļ, ka pat tad, ja šis lēmums tiktu atcelts, nebūtu iespējams atļaut viņam piekļuvi viņa pieteikumā norādītajām datubāzēm, jo tādas nepastāv.

28 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja šādai personai ir interese, lai pārsūdzētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka pārsūdzētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un tādējādi prasības rezultātā var rasties priekšrocības lietas dalībniekam, kurš to cēlis (skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 10. decembra spriedumu lietā T-195/08 *Antwerpse Bouwwerken*/Komisija, Krājums, II-4439. lpp., 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Tomēr, neapšaubot iepriekšējā punktā norādīto pastāvīgo judikatūru, šajā lietā attiecībā uz piekļuvi dokumentiem ir jāņem vērā arī tas, ka, pieņemot Lēmumu 2004/258, likumdevējs apzinājās to, cik grūti pilsoņiem, kas pieprasa informāciju, ir norādīt dokumentus, jo viņi vairumā gadījumu nezina to, kuros dokumentos informācija ir iekļauta, un viņiem ir jāvēršas administrācijā, kuras rīcībā ir dokumenti un tātad arī informācija (skat. pēc analoģijas Vispārējās tiesas 2008. gada 10. septembra spriedumu lietā T-42/05 *Williams*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 71. punkts).

30 Tādējādi šķiet, ka Lēmuma 2004/258 6. panta 2. punkta formulējums, izmantojot darbības vārdus "lūdz" un "palīdz", norāda, ka, tiklīdz ir konstatēts, ka pieteikums par piekļuvi nav pietiekami precīzs, lai arī kāds būtu iemesls, iestādei, kurai šis pieteikums ir adresēts, ir jāsazinās ar pieteikuma iesniedzēju, lai precīzāk definētu pieprasītos

dokumentus. Tātad runa ir par noteikumu, kurš publiskas piekļuves dokumentiem jomā ir uzskatāms par labas pārvaldības principa, kas ir viena no garantijām, ko piešķir Kopienu tiesību sistēma administratīvajos procesos, formālu apstiprinājumu. Tādējādi pienākums sniegt palīdzību ir galvenais, lai nodrošinātu Lēmumā 2004/258 definēto piekļuves tiesību efektīvu īstenošanu (skat. pēc analoģijas iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Williams*/Komisija, 74. punkts).

31 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ECB nedrīkstēja nekavējoties noraidīt pieteikumu par piekļuvi, pamatojoties uz to, ka tajā minētais dokuments neeksistē. Šādā gadījumā tai, gluži pretēji, piemērojot Lēmuma 2004/258 6. panta 2. punktu, bija jālūdz pieteikuma iesniedzējam precizēt savu pieteikumu un jāpalīdz viņam to izdarīt, it īpaši norādot dokumentus, kuri ir tās rīcībā un kuri ir līdzvērtīgi dokumentiem, kas minēti pieteikumā vai arī varētu būt tādi, kuros ir daļa vai visa informācija, ko pieteikuma iesniedzējs meklē. Vienīgi tādā gadījumā, ja, neraugoties uz šiem precizējumiem, pieteikuma iesniedzējs joprojām uzstātu uz piekļuvi neesošam dokumentam, ECB varētu pamatoti noraidīt pieteikumu par piekļuvi, pamatojoties uz to, ka pieteikuma priekšmets nepastāv.

32 Šajā gadījumā ir jāatgādina, ka prasītāja sākotnējais pieteikums konkrēti attiecās uz piekļuvi "datubāzēm, kuras tika izmantotas ziņojumu statistikas analīzei" (skat. iepriekš 4. punktu).

33 Gan savā 2009. gada 23. jūlija vēstulē (skat. iepriekš 5. punktu), gan pārsūdzētajā lēmumā ECB noraidīja šo pieteikumu, būtībā pamatojoties uz to, ka datubāzes, kurām prasītājs lūdza piekļuvi, neesot dokuments Lēmuma 2004/258 izpratnē. Toties tā nekādā veidā neapšauba minēto datubāzu pastāvēšanu.

34 Protams, ar savu argumentāciju, kas apkopota iepriekš 20.–23. punktā, ECB pamatoti izskaidroja šo nostāju. Tā būtībā paskaidroja, ka nav īpašu datubāzu, kas paredzētas ziņojumu sagatavošanai, bet šajā ziņā atbilstošie dati tiek uzglabāti kandidatūru pārvaldības datorsistēmā, kā arī dažādās datubāzēs, kuras tā izmanto savu darbinieku vadībai. Šie dati esot tikuši izgūti no minētajām datubāzēm un izmantoti par pamatu ziņojumu sagatavošanai.

35 Tomēr ECB papildu paskaidrojumi nekādā veidā neļauj uzskatīt, ka prasītājam nebija nekādas intereses pieprasīt pārsūdzētā lēmuma atcelšanu.

36 Faktiski pārsūdzētais lēmums balstās uz prasītāja apstrīdētu apgalvojumu, saskaņā ar kuru Lēmums 2004/258 nav piemērojams attiecībā uz piekļuvi datubāzēm vai tajās ietvertajiem datiem.

37 Ja tiktu pieņemta prasītāja argumentācija par pretējo un pārsūdzētais lēmums būtu jāatceļ ar šādu pamatu, ECB, protams, nebūtu pienākums prasītājam piešķirt piekļuvi neesošām datubāzēm. Tomēr šādā gadījumā tai būtu vajadzējis, piemērojot Lēmuma 2004/258 6. panta 2. punktu, lūgt prasītāju precizēt savu pieteikumu un palīdzēt saistībā ar to, norādot viņam uz tās rīcībā esošajām datubāzēm, kurās varētu būt ietverta prasītāju interesējošā informācija, kā būtībā tā izdarīja, norādot uz to savā argumentācijā, kas apkopota iepriekš 20.–23. punktā.

38 No tā izriet, ka prasītājam ir interese celt prasību un ka viņa prasība par tiesību akta atcelšanu ir pieņemama.

39 Otrkārt, attiecībā uz prasītāja otro prasījumu par to, lai ECB tiktu piespriests "piešķirt viņam piekļuvi to datubāzu kopumam, kas ir ļāvušas sagatavot ziņojumus", no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Vispārējā tiesa, veicot tiesiskuma kontroli, nevar dot

rīkojumu iestādēm vai tās aizstāt. Šis tiesiskuma kontroles ierobežojums attiecas uz visām tiesvedības jomām, kuras Vispārējai tiesai ir jāskata, tostarp attiecībā uz piekļuvi dokumentiem (Vispārējās tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedums lietā T-204/99 *Mattila*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-2265. lpp., 26. punkts).

40 Līdz ar to prasītāja otrais prasījums ir jānoraida kā nepieņemams.

2. *Par lietas būtību*

41 Atbalstot savu prasību par tiesību akta atcelšanu, prasītājs izvirza trīs pamatus, kas saistīti, pirmkārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā, jo pārsūdzētais lēmums ir pamatots ar piekļuves dokumentiem izņēmumu, kas nav paredzēts Lēmumā 2004/258, otrkārt, kļūdu tiesību piemērošanā, jo pārsūdzētajā lēmumā ECB kļūdaini uzskatīja, ka datubāzes nav dokumenti minētā lēmuma 3. panta a) punkta izpratnē, un, treškārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā, jo pārsūdzētajā lēmumā ECB, noraidīdama piekļuvi attiecīgajām datubāzēm, kļūdaini norādīja uz darba apjomu un praktiskām grūtībām, kuras ECB radītu šāda piekļuve.

42 Turklāt savos iestāšanās rakstos Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste norāda, ka saistībā ar pārsūdzēto lēmumu ir pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu. Pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums ir absolūts pamats, kurš vajadzības gadījumā tiesai ir jāpārbauda pēc savas iniciatīvas (Tiesas 1997. gada 20. februāra spriedums lietā C-166/95 P Komisija/*Daffix*, *Recueil*, I-983. lpp., 24. punkts, un Vispārējās tiesas 2009. gada 8. septembra spriedums lietā T-404/06 P *ETF*/*Landgren*,

Krājums, II-2841. lpp., 137. punkts), tādēļ vispirms ir jāizvērtē šis jautājums un tikai tad var analizēt trīs prasītāja izvirzītos pamatus.

Par pārsūdzētā lēmuma pamatojumu

Lietas dalībnieku argumenti

43 Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste būtībā apgalvo, ka pārsūdzētajā lēmumā nav juridiski pietiekami pamatoti izklāstīti apstākļi, uz kuriem balstās secinājums, ka prasītāja piekļuves pieteikums neattiecas uz dokumentu Lēmuma 2004/258 izpratnē.

44 ECB un Komisija, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, rakstveidā iesniedza savus apsvērumus par iepriekš minēto argumentāciju. Būtībā tās apgalvo, ka pārsūdzētais lēmums juridiski ir pietiekami pamatots, tādēļ dalībnieku, kas iestājušies lietā, iepriekš minētā argumentācija ir jānoraida.

Vispārējās tiesas vērtējums

45 Lēmuma 2004/258 7. panta 1. punktā un 8. panta 1. punktā ir noteikts, ka, atbildot uz pieteikumu par piekļuvi ECB dokumentam, tai ir vai nu jāpiešķir piekļuve prasītajam dokumentam un jānodrošina tas pieteikuma iesniedzējam saskaņā ar 9. pantu, vai arī rakstveida atbildē jāpaziņo tam par sava pilnīga vai daļēja atteikuma iemesliem.

46 No tā izriet, ka gan ECB lēmumam attiecībā uz sākotnējo pieteikumu par piekļuvi dokumentiem noraidīšanu, gan lēmumam par atkārtotā pieteikuma noraidīšanu ir jābūt pamatotiem.

47 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kas arī piemērojama piekļuves dokumentiem jomā, pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā akta būtībai un tam ir skaidri un nepārprotami jāatklāj iestādes, kas ir akta autore, argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām zināt īstenotā pasākuma pamatojumu un Eiropas Savienības tiesai īstenot pārbaudi. Pamatojuma prasība ir jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un akta adresātu un citu personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojums precizētu visus atbilstošos faktiskos un tiesiskos apstākļus, jo jautājums, vai akta pamatojums atbilst prasībām, ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē šo jomu (skat. iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Williams*/Komisija, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka ECB ir izpildījusi savu pienākumu paziņot prasītājam iemeslus, kādēļ tā ir pilnībā vai daļēji atteikusi piekļuvi datubāzēm, kas norādītas viņa pieteikumā.

49 Gan 2009. gada 23. jūlija vēstulē, ar kuru tika noraidīts prasītāja sākotnējais piekļuves pieteikums, gan pārsūdzētajā lēmumā būtībā ir norādīts, ka prasītāja pieteikums ir noraidīts, pamatojoties uz to, ka tajā nav norādīts dokuments Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē.

50 No tā it īpaši izriet, ka ECB uzskata, ka datubāzes, par kurām ir runa prasītāja pieteikumā par piekļuvi dokumentiem, nav dokumenti Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē. Šajā sakarā ECB apgalvo, ka attiecīgo datubāzu satura drukātās versijas esot uzskatāmas par dokumentiem un varētu būt pieteikuma par piekļuvi priekšmets, tomēr tā norādīja, ka šādas versijas nepastāv. Lai tās izveidotu, pēc datu papildu sistematizēšanas un analīzes esot jārada jauns dokuments. Šāda procedūra, kas saistīta ar būtisku darba apjomu, Lēmumā 2004/258 neesot paredzēta (skat. iepriekš 5. un 7. punktu).

51 Šāds pamatojums ļāva prasītājam saprast ECB atteikuma piekļūt dokumentiem pamatojumu un apstrīdēt šo atteikumu Eiropas Savienības tiesā, kā viņš to arī izdarīja, un ir jāizvērtē tas, cik pareizi vai nepareizi ir ECB norādītie iemesli, kādēļ ir noraidīts prasītāja pieteikums par piekļuvi, analizējot prasītāja izvirzītos pamatus viņa prasības atbalstam.

52 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formāla prasība, kas ir jānošķir no iemeslu pamatotības jautājuma, jo tas attiecas uz strīdīgā akta likumību pēc būtības (skat. Vispārējās tiesas 2007. gada 12. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-239/04 un T-323/04 Itālija/Komisija, Krājums, II-3265. lpp., 117. punkts un tajā minētā judikatūra). Tas, ka pamatojums varētu būt kļūdains, nenozīmē, ka pamatojuma nemaz nav (skat. Vispārējās tiesas 2010. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-368/09 P *Sevenier*/Komisija, Krājumā-CDL vēl nav publicēts, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Tādēļ ir jāsecina, ka pārsūdzētais lēmums ir juridiski pietiekami pamatots, nekaitējot šā pamatojuma pamatotības izvērtēšanai, kas tiks veikta turpmāk. Šajā sakarā ir lietderīgi sākt ar otrā pamata izvērtēšanu saistībā ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā

uz to, ka pārsūdzētajā lēmumā ECB esot kļūdaini uzskatījusi, ka datubāzes nav dokumenti Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē.

Par otro pamatu saistībā ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz to, ka pārsūdzētajā lēmumā ECB kļūdaini uzskatīja, ka datubāzes nav dokumenti Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē

Lietas dalībnieku argumenti

54 Prasītājs, kā arī Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka, interpretējot dokumenta jēdzienu Lēmuma 2004/258 izpratnē, vispirms ir jāņem vērā principi, saskaņā ar kuriem pieņemta Regula Nr. 1049/2001, kā arī judikatūra, kas saistīta ar tās piemērošanu, it īpaši tādēļ, ka šī regula ir norādīta minētā lēmuma preambulas 2. apsvērumā.

55 Savukārt personas, kas iestājušās lietā prasītāja prasījumu atbalstam, uzskata, ka termins "dokuments", kas vienādi definēts gan Lēmumā 2004/258, gan Regulā Nr. 1049/2001, abos gadījumos ir jāinterpretē vienādi un tam ir jāpiemēro plaša interpretācija, ņemot vērā arī tehnoloģiju attīstību. Somijas Republika piebilst, ka šā termina pārāk šaura interpretācija netieši noved pie plašākas dažādu izņēmumu piemērošanas attiecībā uz sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem, kas ir pretēji judikatūrai, kurā ieteikts minētos izņēmumus interpretēt un piemērot šauri.

56 Prasītājs apgalvo, ka pārsūdzētajā lēmumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, jo ECB uzskatīja, ka, pamatojoties uz Lēmumu 2004/258, datubāze nav dokuments, kas varētu būt piekļuves pieteikuma priekšmets. Viņš uzskata, ka pārsūdzētajā lēmumā ECB kļūdaini ir uzskatījusi, ka tas, ka datubāze ir dokuments minētā lēmuma izpratnē, ir atkarīgs no tā, vai pastāv šīs datubāzes drukātā versija. Taču, ņemot vērā šā lēmuma 3. panta a) punktā izmantotos terminus, datubāze pati par sevi ir dokuments. Šajā sakarā prasītājs norāda uz Tiesas 2004. gada 9. novembra spriedumu lietā C-444/02 *Fixtures Marketing* (Krājums, I-10549. lpp., 30. punkts), kurā arī esot atbalstīts viņa apgalvojums, un precizē, ka viņa pieteikums par piekļuvi attiecās uz ECB attiecīgo datubāzu "neapstrādātiem" datiem, kas tātad ir tādi, kas nav apstrādāti.

57 Prasītājs piebilst, ka, izpildot viņa pieteikumu, nekādā veidā nav jārada jauns dokuments. Būtu tikai jāizvēlas noteikti mainīgie lielumi un tie jānokopē, un šāds uzdevums būtu līdzvērtīgs dokumenta selektīvas kopijas sagatavošanai. Turklāt, atbildot uz argumentāciju, saskaņā ar kuru dokumentam Lēmuma 2004/258 izpratnē ir jābūt zināmai stabilitātei, prasītājs uzsver, ka tas ir papildu kritērijs, kas nav paredzēts minētā lēmuma 3. panta a) punktā atrodamajā definīcijā.

58 Kopumā atbalstot prasītāja prasījumus par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu, katrai no trim personām, kas iestājušās lietā prasītāja atbalstam, ir nedaudz atšķirīga nostāja attiecībā uz jautājumu par to, vai datubāzes un tajās esošie dati ir dokuments Lēmuma 2004/258 izpratnē.

59 Dānijas Karaliste apgalvo, ka datubāzes kā tādas nav dokuments, ņemot vērā noteikumus par piekļuvi dokumentiem, kuri attiecas vienīgi uz individuāliem, esošiem un skaidri noteiktiem dokumentiem. Tomēr viss, ko var izgūt no datubāzes, veicot parastu vai ikdienas meklēšanu, neradot nesamērīgu darba apjomu, ir uzskatāms par dokumentu, kas var būt pieteikuma par piekļuvi priekšmets. Tādējādi Dānijas Karaliste

uzskata, ka ECB bija jāizvērtē, vai prasītāja pieprasīto informāciju varētu izgūt no datubāzes, veicot parastu meklēšanu, un, ja tas tā ir, būtu jāapmierina prasītāja pieteikums par piekļuvi.

60 Zviedrijas Karaliste noraida pārsūdzētajā lēmumā ietverto apgalvojumu, ka prasītājs nav norādījis dokumentus. Tā uzskata, ka ECB, piemērojot Lēmumu 2004/258, bija jāatļauj piekļuve datiem, kuri elektroniskā veidā tiek uzglabāti datubāzē, ja vien nebija piemērojams kāds no minētā lēmuma 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem. No tā, ka dati tiek uzglabāti elektroniski un nav fiziski sakārtoti noteiktā kārtībā, bet gan vienīgi loģiskā kārtībā, nevar izdarīt citādu secinājumu. Arī vieta, kur uzglabā attiecīgos datus, nav būtiska.

61 Tomēr Zviedrijas Karaliste uzskata, ka pieteikums par piekļuvi nevar attiekties uz datiem, kuri ir izdzēsti no datubāzes. Tāpat iestādei nevar pieprasīt iegūt datus, kuri nav tās rīcībā, lai atbildētu uz pieteikumu par piekļuvi.

62 Turklāt Dānijas Karaliste un Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka savos apsvērumos par sūdzību 1693/2005/PB Eiropas ombudam Komisija pati ir interpretējusi Regulā Nr. 1049/2001 ietverto terminu "dokuments" tādējādi, ka šis termins attiecas arī uz parastas meklēšanas datubāzē rezultātiem.

63 Somijas Republika uzskata, ka pārsūdzētais lēmums ir pamatots ar pārāk šauru Lēmumā 2004/258 ietvertā termina "dokuments" definēšanu. Tā uzskata, ka termins

attiecas arī uz visām datubāzes datu kombinācijām, kuras var būt radītas, izmantojot šīs datubāzes rīkus. Tam, ka attiecīgā iestāde, iespējams, ikdienā neizmanto šādu meklēšanu, šajā gadījumā nav nozīmes. Pakārtoti tā piebilst, ka arī tad, ja datubāzē uzglabātie dati nebūtu uzskatāmi par dokumentu minētā lēmuma izpratnē, ECB esot bijis jānodod prasītājam visi izdrukājamie dokumenti, kas varētu atbilst viņa pieteikumam par piekļuvi.

64 Prasītājs tāpat kā Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste atsaucas arī uz Lēmuma 2004/258 6. un 9. pantu. Ņemot vērā šos noteikumus, ne iespējamas grūtības apzināt pieteikumā par piekļuvi paredzēto dokumentu, ne praktiskas grūtības, tostarp pārmērīgs darba apjoms, kuru ECB varētu radīt pozitīva atbilde uz šādu pieteikumu, nav pieņemami iemesli šī pieteikuma noraidīšanai. Tas drīzāk ir gadījums, kad ECB varēja vērsties pie pieteikuma par piekļuvi autora, lai saņemtu vajadzīgos precizējumus mierizlīguma panākšanai. Tāpat tā vajadzības gadījumā būtu varējusi viņam piešķirt piekļuvi apjomīgam dokumentam savās telpās.

65 Visbeidzot, prasītājs apstrīd arī ECB argumentu saistībā ar to, ka neesot iespējams datubāzi ierakstīt reģistrā, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 11. pantā. Šajā sakarā viņš norāda uz *Eurostat* (Eiropas Savienības Statistikas birojs), kas piedāvā tiešsaistes piekļuvi dažāda veida statistikai, praksi.

66 Pirmām kārtām, ECB atgādina, ka tā nav pakļauta ne EKL 255. pantam, ne Regulai Nr. 1049/2001. Protams, Lēmumā 2004/258 ir atsauce uz LES 1. pantu un uz kopīgo deklarāciju par minēto regulu. Tomēr minētais lēmums esot pasākums, kas pieņemts, pamatojoties uz Eiropas Centrālo banku un ECB sistēmas statūtiem, kā arī tās reglamenta 23. pantu. Tādējādi, lai arī Regulā Nr. 1049/2001 un Lēmumā 2004/258 ir izmantoti līdzīgi termini, minētā lēmuma mērķis nebija paplašināt minētās Regulas

piemērošanu attiecībā uz ECB dokumentiem. ECB uzskata, ka tādējādi šī lēmuma terminiem ir jāpiešķir nozīme, kas ir saderīga ar publiskas piekļuves tās dokumentiem īpašās kārtības mērķiem.

67 Turklāt ECB un Komisija norāda, ka prasītāja minētais un iepriekš 56. punktā norādītais spriedums lietā *Fixtures Marketing* attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 11. marta Direktīvas 96/9/EK par datubāzu tiesisko aizsardzību (OV L 77, 20. lpp.) interpretāciju. Tādējādi minētajam spriedumam nav nozīmes saistībā ar šo lietu Lēmuma 2004/258 interpretācijas kontekstā. Turklāt ECB atgādina, ka prasītājs nav izvirzījis iebildi par minētā lēmuma tiesiskumu, kas nozīmē, ka tas katrā ziņā ir uzskatāms par tiesisku.

68 Pretēji ECB Komisija uzskata, ka, ņemot vērā Lēmumā 2004/258 ietverto atsauci uz Regulu Nr. 1049/2001 un to, ka minētajos dokumentos iekļautā termina "dokuments" definīcija ir identiska, šī lēmuma 3. pantā iekļautās definīcijas interpretācija ir jāsaskaņo ar minētās regulas tekstu un sistēmu.

69 Otrām kārtām, ECB izklāsta dažus apsvērumus par dokumenta raksturojumu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē. Tā kā šī noteikuma definīcija paredz "jebkura satura informāciju", tās mērķis ir ietvert pēc iespējas vairāk reālās pasaules elementu. Turklāt attiecīgā satura glabāšanas formai, elektroniski vai citādi, nav nekādas nozīmes. Visbeidzot "materiāls" ir uzskatāms par dokumentu šīs definīcijas izpratnē, ja to ir sagatavojusi vai radījusi ECB vai arī tas vienkārši ir tās rīcībā.

70 ECB un Komisija uzskata, ka Lēmumā 2004/258 ietvertā termina "dokuments" definīcija ir jāņem vērā minētā lēmuma citu noteikumu, it īpaši 6. un 9. panta, kontekstā un tā "ir jāinterpretē sistēmiski". No abiem pēdējiem minētajiem pantiem izriet, ka šajā lēmumā paredzētajiem dokumentiem ir jābūt tādiem, kurus var nodot pieteikuma iesniedzējam tādus, kādi tie ir, nemainot to saturu vai formu, tādiem, kas ir autonomi un konkrēti dokumenti, kuri nav jārada, un tiem ir jābūt pietiekami stabilā formā, lai tiem varētu būt "saturs". Tā tas būtu tieši tad, ja teksts ir uzrakstīts uz papīra vai iekļauts elektroniskā dokumentā.

71 Turklāt ECB apgalvo, ka Lēmumā 2004/258 ietvertā termina "dokuments" interpretācijai ir jābūt saskaņā ar minētā lēmuma mērķi, proti, ļaut ECB veikt analīzi iespējamam kaitējumam, kas varētu rasties, atklājot dokumentu kādam sabiedrības loceklim, un noteikt, vai viens vai otrs no šā lēmuma 4. pantā noteiktajiem izņēmumiem varētu būt šķērslis šādai nodošanai. Šis mērķis apstiprina arī apgalvojumu, ka termins "dokuments" liecina par attiecīgā materiāla noteiktu stabilitāti un stingru raksturu, izņemot materiālu, kura saturs ir pakļauts pastāvīgām vai *ad hoc* izmaiņām.

72 Visbeidzot ECB apgalvo, ka ne Lēmums 2004/258, ne vispārīgi Eiropas Savienības tiesību akti neparedz sabiedrības piekļuves tiesības informācijai. Tātad minētajā lēmumā ietvertais termins "dokuments" nav interpretējams tādējādi, ka tas *de facto* veicina šādu tiesību atzīšanu.

73 Trešām kārtām, ECB un Komisija apgalvo, ka prasītāja pieteikumā par piekļuvi minētās datubāzes nav dokumenti Lēmuma 2004/258 izpratnē. Pirmkārt, prasītāja apgalvojums, saskaņā ar kuru pārsūdzētajā lēmumā bija secināts, ka vienīgi drukātas datubāzes versijas ir uzskatāmas par dokumentu, ir pamatots ar pārāk vienkāršotu minētā lēmuma izpratni. Prasītāja pieteikumā par piekļuvi paredzētās datubāzes

neesot ne reģistrs, ne dokumentu kompilācija un tām nav dokumentāls raksturs atšķirībā no dokumentālas datubāzes, piemēram, *EUR-Lex* datubāzes. Šajās datubāzēs esošos datus var izmantot vienīgi, lai radītu "iekšējos" dokumentus ar precīzu mērķi, izmantojot vākšanas un sistematizēšanas rīkus, kas pieejami pašām datubāzēm. Tādēļ ECB uzskata, ka datubāzēs esošos datus kā tādus nav iespējams nodot prasītājam. Lai atbildētu uz viņa pieteikumu, būtu jārada jauns dokuments. Taču tas jau pārsniegtu Lēmumā 2004/258 noteikto. Turklāt prasītājs nav paskaidrojis iemeslus, kādēļ viņa pieteikumā paredzētās datubāzes būtu uzskatāmas par dokumentiem.

74 Komisija šajā pašā kontekstā apgalvo, ka prasītājs saskaņā ar savu pieteikumu ir vēlējies piekļūt pašām datubāzēm. Taču papildus informācijai šajās datubāzēs ir iekļauta programmatūra, kas nepieciešama tās darbībai, meklēšanas rīki, kā arī loģiskas un sistēmiskas saites. Tātad prasītāja pieteikums par piekļuvi attiecās uz plašāku piekļuvi, nevis piekļuvi dokumentam. Patiesībā prasītājs vēlējās saņemt piekļuvi rīkam, kas tam ļautu sagatavot pašam savus dokumentus, izmantojot paša izvēlētus meklēšanas kritērijus.

75 Otrkārt, ECB un Komisija apgalvo, ka prasītāja pieteikumā par piekļuvi minētajām datubāzēm nepiemīt satura stabilitāte, kas nepieciešama, lai tās uzskatītu par dokumentiem. Patiesībā to saturs nepārtraukti mainās, pievienojot un izņemot informāciju. Komisija šajā pašā kontekstā arī atzīmē, ka termini "sastādījusi [ECB] vai ir [ECB] rīcībā", kas izmantoti attiecīgi Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā un 5. pantā, apstiprina šo apgalvojumu. Tas pats izriet no atsaucēm uz "ļoti apjomīgu dokumentu" vai "ļoti lielu dokumentu daudzumu" minētā lēmuma 6. panta 3. punktā, 7. panta

3. punktā un 8. panta 2. punktā. Šādas kvantitatīvas norādes liecina par stabilu saturu, kuru varētu individualizēt.

76 Treškārt, ECB un Komisija apgalvo, ka tas, ka attiecīgās datubāzes ir uzskatāmas par dokumentiem, kuri varētu būt pieteikuma par piekļuvi priekšmets, radītu vairākus praktiskus sarežģījumus. Vispirms, lai veiktu katra pieteikumā par piekļuvi norādītā dokumenta pareizu un individuālu izvērtēšanu, ko prasa judikatūra, dokumentam ir jābūt stabilam un identificējamam, tādēļ to nav iespējams izdarīt gadījumā ar datubāzi, kuras saturs nepārtraukti mainās.

77 Turklāt nav iespējams izvērtēt, vai kāds no Lēmuma 2004/258 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem varētu būt šķērslis pieprasītajai piekļuvei, it īpaši pieņemot, ka datubāzē varētu būt iekļauts liels skaits personas datu.

78 Visbeidzot, pasākumi, kas paredzēti Regulā Nr. 1049/2001, lai atvieglotu piekļuves tiesību īstenošanu, piemēram, dokumentu reģistri vai publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, liecina, ka likumdevējs ir paredzējis tieši individuālus dokumentus, nevis datubāzes, kā tas ir šajā gadījumā. No tā, ka Lēmumā 2004/258 nav paredzēta Regulas Nr. 1049/2001 11. pantā paredzētajam dokumentu reģistram analoga reģistra izveide, nevarētu izdarīt pretēju secinājumu.

79 Ceturtām kārtām, ECB un Komisija norāda uz ombuda 2008. gada 10. decembra Ziņojumu par publisku piekļuvi Eiropas Savienības datubāzēm, Komisijas Zaļo grāmatu ar nosaukumu "Publiska piekļuve Eiropas Kopienas rīcībā esošajiem dokumentiem — Pārskats" (COM(2007) 185, galīgā redakcija), Priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (COM(2008) 229 — galīgā redakcija COD 2008/0090), kā arī Komisijas

ziņojumu par Regulas Nr. 1049/2001 principu īstenošanu (COM(2004) 45, galīgā redakcija), kuri visi apstiprina apgalvojumu, ka datubāzes nav dokumenti noteikumu par piekļuvi dokumentiem izpratnē.

80 Komisija uzskata, ka arī Regulas Nr. 1049/2001 tapšanas vēsture apstiprina apgalvojumu, ka datubāzes nevar uzskatīt par dokumentiem šīs regulas un Lēmuma 2004/258 izpratnē. Tā, pamatojot savus apgalvojumus, atsaucas uz virkni dokumentu pirms minētās regulas pieņemšanas.

81 Turklāt ECB apgalvo, ka tieši tādēļ, ka datubāzēs ietvertie dati nav uzskatāmi par dokumentiem, tā sagatavoja ziņojumus, lai izpildītu savu judikatūrā (Vispārējās tiesas 2007. gada 25. aprīļa spriedums lietā T-264/04 *WWF European Policy Programme*/Padome, Krājums, II-911. lpp., 61. punkts) atzīto pienākumu sagatavot un saglabāt ar tās darbību saistītos dokumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

— Datubāzes jēdziens

82 Ir jāsecina, ka visi lietas dalībnieki savā argumentācijā norāda datubāzes jēdzienu, tomēr nesniedz tā definīciju. Tādēļ minētā pamata izvērtēšana ir jāsāk ar šā jēdziena analīzi.

83 Šajā sakarā ir jānorāda, ka, lai gan, kā to pamatoti apgalvo ECB (skat. iepriekš 67. punktu), Direktīvas 96/9 1. panta 2. punktā ietvertā datubāzes jēdziena definīcija ir atbilstoša vienīgi attiecīgās direktīvas piemērošanai, to tomēr var izmantot kā iedvesmas avotu. It īpaši tas ir tādēļ, ka tiesas sēdē ECB, uzturot savu apgalvojumu, ka Direktīva 96/9 nav piemērojama šajā lietā, un atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, apstiprināja, ka "no informātikas viedokļa" šajā gadījumā attiecīgās datubāzes atbilst arī iepriekš minētajai definīcijai, un tas tika norādīts tiesas sēdes protokolā.

84 Direktīvas 96/9 1. panta 2. punktā datubāze ir definēta kā "neatkarīgu darbu, datu vai citu materiālu individuāli elektroniski vai citādi pieejam[s] krājum[s], kas sakārtots sistemātiski vai metodiski".

85 Kā Tiesa norāda savā iepriekš 56. punktā minētajā spriedumā lietā *Fixtures Marketing* (29. un 30. punkts), kāda materiāla atzīšana par datubāzi vispirms ir atkarīga no tā, vai pastāv krājums ar "neatkarīgiem materiāliem", proti — ar materiāliem, kas ir nošķirami viens no otra, neietekmējot to informatīvo, literāro, mākslinieciskо, muzikālo vai citāda veida saturu vērtību. Vēl tā uzskata, ka šo krājumu veidojošiem neatkarīgiem materiāliem ir jābūt sakārtotiem sistemātiski vai metodiski un jebkādā veidā ir jābūt individuāli pieejamiem. Neprasot, lai šis sistemātiskais un metodiskais sakārtojums būtu reāli redzams, šis nosacījums nozīmē to, ka krājums parādās jebkādas formas fiksētā nesējā un ietver tehnisku līdzekli, piemēram, elektroniskos, elektromagnētiskos vai elektrooptiskos procesus, vai citu līdzekli, piemēram, sarakstu, satura rādītāju, plānu vai īpašu klasifikācijas veidu, kas ļauj noteikt jebkuru tās saturā ietvertu neatkarīgu materiālu.

86 Pateicoties šim otrajam nosacījumam, Direktīvas 96/9 izpratnē datubāzi, ko apzīmē, izmantojot līdzekli, kas tās saturā ļauj atrast ikvienu tās veidojošo materiālu, var atšķirt no materiālu apkopojuma, kas sniedz informāciju, bet kas nevar apstrādāt to veidojošus individuālos materiālus (iepriekš 56. punktā minētais spriedums lietā *Fixtures Marketing*, 31. punkts).

87 Pamatojoties uz šo analīzi, Tiesa secināja, ka datubāzes jēdziens Direktīvas 96/9 1. panta 2. punkta izpratnē nozīmē jebkuru krājumu, kas ietver darbus, datus vai citus materiālus, kuri ir viens no otra nošķirami, neietekmējot to satura vērtību, un kuri sevī ietver jebkāda veida metodi vai sistēmu, kas ļauj atrast ikvienu to veidojošu materiālu (iepriekš 56. punktā minētais spriedums lietā *Fixtures Marketing*, 32. punkts).

— Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā ietvertās termina "dokuments" definīcijas analīze

88 Ir jāizanalizē dažādie termina "dokuments", kas ietverts Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā, definīcijas elementi. Šajā sakarā ir jānorāda, pirmkārt, ka no šajā definīcijā izmantotajiem terminiem "pasniegšanas veids", ["glabāts"], "ieraksts", "sastādījusi" un "ir rīcībā" netieši, bet skaidri izriet, ka runa ir par saglabātu saturu, kuru varētu reproducēt vai ar kuru var iepazīties pēc tā izveidošanas. Tātad nesaglabātie materiāli nav dokumenti, lai arī tie ECB būtu zināmi.

89 Tādējādi, ja ECB darbinieku izteikumi sanāksmes laikā netiktu ierakstīti, izmantojot skaņas vai audiovizuāla ieraksta iekārtu, un tie netiktu iekļauti protokolā, tad nevarētu būt runa par kaut kāda veida dokumentu, kas varētu būt pieteikuma par piekļuvi priekšmets, lai gan attiecīgās sanāksmes dalībnieki precīzi varētu atcerēties savu

diskusiju saturu (šajā ziņā pēc analoģijas skat. iepriekš 81. punktā minēto spriedumu lietā *WWF European Policy Programme*/Padome, 76.–78. punkts).

90 Otrkārt, saistībā ar jautājumu, vai šis saturs ir vai nav uzskatāms par dokumentu, no Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā ietvertās definīcijas izriet, ka tam, kādā veidā saturs tiek pasniegts, nav nozīmes. Tādējādi tas var būt gan tradicionāls pasniegšanas veids, piemēram, uz papīra, gan sarežģītāki pasniegšanas veidi, piemēram, dažādi elektroniski informācijas nesēji (cietais disks, elektroniska atmiņas mikroshēma u.c.) vai dažādi nesēji, kurus izmanto skaņas, vizuāliem vai audiovizuāliem ierakstiem (CD, DVD, videokasetes u.c.). Principā minētā definīcija jau attiecas uz jebkuru glabāšanas vai ieraksta līdzekli, kuru varētu izstrādāt nākotnē.

91 Treškārt, Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā ir paredzēta "jebkura satura informācija". Citiem vārdiem sakot, arī uzglabātā satura veids un būtība nav svarīgi. Tas, ka ir pieļauti jebkāda veida nesēji, nozīmē, ka ir iespējams piekļūt jebkāda veida saturam, kas tiek glabāts uz dažāda veida atļautiem nesējiem. Tādējādi dokuments minētajā lēmumā atrodamās definīcijas izpratnē var ietvert ne tikai vārdus, skaitļus un jebkādus citus simbolus, bet arī attēlus un skaņu ierakstus, piemēram, runātāja izteikumus, vai vizuālus ierakstus, piemēram, filmu.

92 Vienīgais ierobežojums saistībā ar saturu, uz kuru varētu attiekties Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā ietvertā definīcija, ir nosacījums, ka minētajam saturam ir jābūt saistītam ar ECB politiku, darbību vai lēmumiem.

93 Ceturtkārt, šo pašu iemeslu dēļ no Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā ietvertās termina "dokuments" definīcijas var secināt, ka arī satura izmēram, apjomam, svarīgumam vai noformējumam nav nozīmes saistībā ar jautājumu par to, vai uz šo saturu attiecas vai neattiecas minētā definīcija.

94 Tādējādi ir jāsecina, ka dokuments Lēmuma 2004/258 izpratnē var būt gan grāmata ar vairākiem simtiem lappušu, gan "papīra gabaliņš" (saskaņā ar ECB izmantotajiem terminiem argumentācijā, kas apkopota iepriekš 70. punktā), kurā ir ietverts tikai viens vārds vai viens cipars, piemēram, personas vārds vai tālruņa numurs. Tāpat dokuments var būt ne tikai teksts, piemēram, vēstule vai ziņojums, bet arī tabula, katalogs vai saraksts, piemēram, tālruņu gadagrāmata, cenu lapa vai rezerves daļu saraksts.

— Prasītāja pieteikuma par piekļuvi priekšmets

95 Kā izriet no iepriekš 82.–87. punktā izklāstītajiem apsvērumiem, datubāzes jēdziens neattiecas tikai uz šādā bāzē esošo datu kopumu, bet arī uz tehnisko līdzekli, ar kuru tā ir aprīkota, lai ļautu veikt sistemātisku un metodisku minēto datu sakārtošanu, kā arī to mērķtiecīgu un individuālu izgūšanu.

96 Tomēr ir jāsecina, ka ne savā sākotnējā un atkārtotajā pieteikumā par piekļuvi, ne savos rakstveida apsvērumos Vispārējai tiesai prasītājs nav skaidri nošķīris datus, kuri ir iekļauti datubāzē, un pašu datubāzi, kas, kā norādīts iepriekš, ir jēdziens ar plašāku piemērojamību.

97 Lai gan savā sākotnējā pieteikumā (skat. iepriekš 4. punktu) prasītājs atsaucās uz "datubāzēm, kuras tika izmantotas ziņojumu statistikas analīzei", atkārtotajā pieteikumā (skat. iepriekš 6. punktu) viņš norādīja, ka "pieprasītie dati faktiski [ir] elektroniskā formā glabāts saturs (datu "bāzes") un tos ir sastādījusi ECB". Tādējādi viņš radīja iespaidu, ka viņa pieteikums par piekļuvi attiecas vienīgi uz datiem, kuri ir iekļauti ECB datubāzē. Tāpat šķiet, ka viņš vārdu "datubāze" ir izmantojis vienīgi, lai apzīmētu tajā esošos datus, norobežojoties no datubāzes struktūras elementiem.

98 Turklāt, lai gan šī pamata virsrakstā savā prasības pieteikumā prasītājs atsaucas uz "datubāzes "kā dokumenta" raksturu", replikā viņš apgalvo, ka, pirmkārt, datubāze ir "vienlaicīgi gan "saturs", gan "satura nesējs"" un, otrkārt, ka viņa pieteikums par piekļuvi attiecas "tikai uz datiem".

99 Arī prasītāja sniegtie paskaidrojumi, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu tiesas sēdes laikā, nespēja izkliedēt neskaidrību, kas radusies šīs terminoloģiskās neprecizitātes dēļ. Atbildot uz jautājumu par to, vai viņa pieteikums par piekļuvi attiecās vienīgi uz datiem, kas ietverti ECB datubāzē, vai tas ir jāsaprot kā tāds, kas attiecas arī uz citiem šīs bāzes elementiem, kas viņam būtu jāprecizē, prasītājs norādīja, ka viņš vēlējās piekļūt "datubāzei", lai varētu iegūt, "piemēram, tabulu, kurā būtu norādes par darbā pieņemšanu un personāla mobilitāti". Viņš atklāja, ka, ja šāda datubāze pastāvētu, viņš vēlētos saņemt tās "kopiju", un piebilda, ka viņš gribētu saņemt "šo datubāzi, šo kompilāciju". Turpinājumā viņš norādīja, ka, ja ECB nav "šādas tabulas, šādas kompilācijas", noteikti būtu jābūt darbinieku kartītēm, kuras viņš varētu izmantot. Ņemot vērā viņa skaidrojumus un atbildot uz jautājumu par to, vai būtu pareizi secināt, ka viņam pietiktu ar kopiju un viņš tātad nav pieprasījis piekļuvi datubāzes rīkiem, prasītājs

atbildēja, ka "sākumā" pietiktu ar kopiju, bet pēc tam viņam varētu būt nepieciešami rīki, kas pieejami šai datubāzei. Viss šis paustais tika iekļauts tiesas sēdes protokolā.

100 Attiecībā uz citiem šīs lietas dalībniekiem: tie savā argumentācijā atsaucas gan uz datubāzē ietvertajiem datiem, gan uz datubāzi "kā tādu".

101 Tāpat, ņemot vērā prasītāja tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, ir jāuzskata, ka prasītāja pieteikums par piekļuvi attiecās vismaz uz piekļuvi datu kopumam, kas iekļauts vienā vai vairākās ECB datubāzēs, neizslēdzot, ka tas attiecās arī uz citiem datubāzu elementiem. Šādos apstākļos vispirms ir jāizvērtē, vai šis datu kopums ir uzskatāms par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, un tikai pēc tam, ja nepieciešams, būtu jānoskaidro, vai šāds pieteikums par piekļuvi dokumentiem var attiekties arī uz citiem šādas datubāzes elementiem.

— Datubāzē iekļautā datu kopuma kvalificēšana par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē

102 Ir jānorāda — kā izriet no iepriekš 82.–87. punktā izklāstītajiem apsvērumiem — datubāzi raksturo, pirmkārt, tas, ka pastāv jebkāda veida saturs (informatīvs, literārs, mākslinieciskss, muzikāls vai cits), un, otrkārt, pastāv fiksēts jebkāda veida nesējs, kurā šis saturs tiek glabāts.

103 Tādēļ ir jāsecina, ka datu kopumam, kas ietverts datubāzē Direktīvas 96/9 1. panta 2. punkta izpratnē, piemīt divas galvenās dokumenta īpašības Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, jo tiem ir saturs, kas tiek glabāts uz nesēja. Šis secinājums attiecas arī uz datiem, kas iekļauti ECB datubāzēs, kuras tiek aplūkotas šajā lietā tiktāl, ciktāl tās ir saistītas ar ECB darbību, un kuras, kā jau iepriekš norādīts, atbilst iepriekš minētajai definīcijai.

104 Tomēr savā argumentācijā, kas noformulēta iepriekš 73. punktā, ECB un Komisija būtībā apgalvo, ka datubāze nav dokuments Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē un līdz ar to tajā iekļautos datus nevar uzskatīt par dokumentiem tikai tādēļ, ka tie ir iekļauti attiecīgajā datubāzē.

105 Ne ECB, ne Komisija nav paskaidrojušas, kas, viņuprāt, ir dokuments Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, un nav norādījušas iemeslus, kādēļ datubāzē iekļautos datus nevar uzskatīt par tādiem, uz kuriem attiecas pieteikums par piekļuvi. Arī tas, ka Komisija nošķir dokumentālas datubāzes, piemēram, *EUR-Lex* datubāze, un datubāzes, kurām nav šāda rakstura, rada tādus pašus jautājumus.

106 Lai gan to nenorāda ne ECB, ne Komisija, šķiet, ka viņu iepriekš 105. punktā aplūkotā argumentācija netieši pamatojas uz pieņēmumu, ka individuāliem datiem nav pietiekama apjoma "satura" vai būtības, lai tos varētu uzskatīt par dokumentiem Lēmuma 2004/258 vai Regulas Nr. 1049/2001 izpratnē.

107 Ja tiktu pieļauts šis pieņēmums, ņemot vērā iepriekš 87. punktā minēto datubāzu raksturojumu, būtu iespējams apgalvot, ka labākajā gadījumā datubāzē varētu būt

iekļauti dokumenti, kas ir nozīmīgāki par vienkāršiem datiem. Fakti, kas veido šādu datubāzi, proti, dati, ir savstarpēji neatkarīgi. Tie parasti nav sastingušā un nekustīgā konfigurācijā, bet gan, izmantojot pieejamos tehniskos vai cita veida līdzekļus, var būt atspoguļoti daudzās dažādās kombinācijās. Ja tiktu atzīts, ka ne katrs no šiem materiāliem ir dokuments, un turklāt ja starp vairākiem no tiem nepastāvētu nekāda veida kombinācija, kas varētu būt uzskatāma par dokumentu, būtu loģiski secināt, ka datu masa, kas iekļauta datubāzē, kopumā nav "dokuments".

108 Tomēr ir jākonstatē, ka iepriekš 106. punktā minētajam pieņēmumam nav nekāda pamatojuma Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta definīcijas formulējumā, saskaņā ar kuru "jebkura satura informācija" var būt dokuments. Kā tas jau ir norādīts (skat. iepriekš 93. un 94. punktu), šajā definīcijā izmantotie termini noteikti liecina par to, ka pat vissīkākā apjoma saturs, piemēram, viens vārds vai cipars, ja tas tiek uzglabāts (piemēram, ja tas ir uzrakstīts uz papīra gabaliņa), ir pietiekams, lai to varētu uzskatīt par dokumentu.

109 Turklāt ir jāņem vērā, ka, ievērojot šādu pieņēmumu, būtu jānoskaidro, kāds ir vajadzīgais satura apjoms, lai to varētu uzskatīt par dokumentu Lēmuma 2004/258 izpratnē. Citiem vārdiem sakot, ja būtu jāatzīst, ka viens cipars vai vārds šai sakarā nav pietiekams, būtu jānosaka, vai tam būtu jābūt teikumam, veselai rindkopai vai vēl nozīmīgāka apjoma tekstam. Tā kā šā lēmuma autors ir nolēmis šī lēmuma 3. panta a) punktā nenoteikt prasītā satura minimālo apjomu, tad šo uzdevumu nevar uzdot veikt Eiropas Savienības tiesai.

110 Turklāt, atzīstot iepriekš 106. punktā minēto pieņēmumu, tas nozīmētu, ka no Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā ietvertā termina "dokuments" definīcijas būtu

jāizslēdz visas neliela apjoma materiālu kompilācijas, ja šie materiāli ir neatkarīgi, proti, tie ir nodalāmi viens no otra, neietekmējot to vērtību. Tādējādi arī cenu lapu, rezerves daļu sarakstu un pat tālruņu gadagrāmatu nevarētu uzskatīt par "dokumentiem", jo tie nav uzskatāmi par tekstu, kuru varētu izlasīt kopumā, bet gan kalpo kā materiāls, kurā var iegūt noteiktas ziņas, atrast precīzu, neliela apjoma informāciju, piemēram, konkrēta produkta cenu vai personas tālruņa numuru. Tomēr ne ECB, ne Komisija neapgalvo, ka saraksti vai gadagrāmatas nav dokumenti Lēmuma 2004/258 izpratnē.

111 Visbeidzot, iepriekš 106. punktā minētajā pieņēmumā nav ņemts vērā tas, ka datubāzē uzglabāto datu nozīmību nenosaka tikai to apjoms, kas varētu būt neliels, bet arī to daudzās tiešās vai netiešās saites ar citiem tajā pašā datubāzē esošajiem datiem. Faktiski saskaņā ar iepriekš 56. punktā minētajā spriedumā lietā *Fixtures Marketing* (30. punkts) izmantotajiem terminiem tieši šīs saites ļauj datubāzes saturu "sakārtot sistemātiski vai metodiski". Tādējādi pat neliels skaits datu, kas izgūti no datubāzes, var ietvert dažāda veida lietderīgu informāciju, turpretī teksta fragments, kas izņemts no konteksta, parasti zaudē savu nozīmi.

112 Iepriekšējais apsvērums ļauj arī noraidīt ECB un Komisijas tiesas sēdē izvirzīto argumentu par to, ka datu kopums, kas izgūts no datubāzes, varētu būt nesaprotams.

113 Atbildot uz jautājumu par to, vai šis arguments ir jāsaprot tādējādi, ka uz nesēja glabātam saturam ir jābūt saprotamam, lai to varētu uzskatīt par dokumentu Lēmuma 2004/258 izpratnē, ECB atbildēja, ka runa nav par "vienu pašu kritēriju", bet par "kaut ko, kam jābūt saprotamam dokumenta kontekstā". Tā piebilda, ka pat tad, ja saturam nav jābūt saprotamam pašam par sevi, tam jābūt iekļautam dokumentā, kas

ir saprotams piekļuves pieprasītājam, tādēļ ka likumdevējs nebūtu varējis paredzēt sistēmu, kas ļautu pieprasīt nesaprotamus dokumentus.

114 Atbildot uz šo pašu jautājumu, Komisija norādīja, ka dokumenta, kuram tiek pieprasīta piekļuve, saprotamība Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta interpretācijā ir zināmā mērā "pakārtota", bet juridiski tas nav būtisks elements. Komisijas skatījumā būtiskais elements ir tas, ka nedokumentālas datubāzes saturs neatbilst meklēšanas rezultātam tāpēc, ka runa ir par diviem dažādiem saturiem. Saistībā ar nedokumentālu datubāzi satura vai neapstrādātu datu jēdzienam nav jēgas. Lai dati atbilstu noteiktai klasifikācijai, būtu jāveic noteikts datu izgūšanas darbs, kura rezultātā notiktu pāreja no viena satura uz citu. Līdz ar to Komisija uzskata, ka, ja neapstrādāts saturs ir nesaprotams, tad šajā lietā iesniegtais pieteikums neatbilst pieteikumam par piekļuvi identificējamam, iepriekš pastāvošam dokumentam, jo būtu jāmaina saturs un tādējādi jāizveido jauns dokuments. Šie ECB un Komisijas paziņojumi ir atzīmēti tiesas sēdes protokolā.

115 Šī ECB un Komisijas argumentācija tomēr nav atbalstāma. Kā to netieši atzina abi lietas dalībnieki, vispirms ir jānorāda, ka Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta formulējumā nav paredzēts neviens kritērijs, kas būtu balstīts uz uzglabātā satura saprotamību. Turklāt, nosakot šādu kritēriju, būtu jāprecizē, no kādas perspektīvas būtu jāizvērtē šāda satura saprotamība. Dažas personas tekstam var piešķirt kādu nozīmi, turpretī citām šis teksts var būt nesaprotams.

116 Katrā ziņā, ņemot vērā iepriekš 111. punktā norādīto apsvērumu, ECB un Komisija kļūdaini un netieši, bet skaidri norāda, ka datubāzē esošo datu kopums ir uzskatāms par masu, kurai nav nekādas jēgas. Patiesībā minētie dati netiek uzglabāti pēc

nejaušības principa un bez noteiktas kārtības, bet gan pēc precīzas klasifikācijas shēmas, kura tās sarežģītības dēļ ļauj radīt daudzas saiknes starp datiem.

117 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo Komisija, ne jau brīdī, kad dati tiek izgūti no datubāzes, tie tiek sakārtoti saskaņā ar noteiktu klasifikāciju. Šī kārtība pastāv kopš minētās datubāzes izveides brīža un kopš brīža, kad šajā datubāzē tiek ievadīts ikviens no datiem. Vienmēr ir iespējama visu datubāzē esošo datu izgūšana un to pasniegšana saprotamā veidā. Datubāzes klasifikācijas shēma, ja tā ir pietiekami sarežģīta, var nodrošināt pat dažāda veida noformējumu minētajā bāzē iekļautajiem datiem atkarībā no izmantotās klasifikācijas kritērijiem (alfabēta kārtībā, augošā vai dilstošā secībā utt.). Protams, apjoma dēļ ievērojama skaita datubāzē esošo datu noformējums varētu radīt grūtības atrast precīzu informāciju, kas apslēpta lielā daudzumā līdzīgas informācijas. Tomēr tas nekādā gadījumā nenozīmē, ka šāds noformējums ir "nesaprotams".

118 Iepriekš minētie apsvērumi liecina par labu secinājumam, ka ECB datubāzē iekļauto datu kopums ir uzskatāms par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē un līdz ar to tas var būt pieteikuma par piekļuvi priekšmets, pamatojoties uz šo lēmumu.

— Iespējamās praktiskās grūtības, ko rada piekļuves tiesības iestādes datubāzēm

119 Ir jāizvērtē, vai iespējamās praktiskās grūtības, kuras rada piekļuves tiesības iestādes datubāzēm un kuras norādījusi ECB un Komisija, var pamatot ar atšķirīgu

Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta interpretāciju, izslēdzot no jēdziena "dokuments" ECB datubāzē iekļautos datus. Šajā ziņā tiks secīgi izvērtēti argumenti saistībā ar iespējamu papildu darba apjomu, ko radītu šādu tiesību atzīšana, ar iespējamu datubāzes satura nestabilitāti, ar to, ka šajā datubāzē iekļautie dati varētu būt sensitīvi vai konfidenciāli, un ar iespējamajām grūtībām datubāzi iekļaut tādā dokumentu reģistrā, kāds ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 11. pantā.

120 Šajā sakarā ir jānorāda, ka, pirmkārt, nekas neliecina par to, ka Lēmuma 2004/258 9. panta 1. punkta piemērošana attiecībā uz datubāzē iekļautajiem datiem varētu radīt būtiskas problēmas. Principā ieinteresētajai personai vienmēr vajadzētu būt iespējai iepazīties ar ECB datubāzi tās telpās un, ja nepieciešams, ar tās darbinieka starpniecību vai tā kontrolē. Turklāt nevar *a priori* izslēgt iespēju, ka visu datubāzes saturu varētu nodot ieinteresētajai personai elektroniskas kopijas veidā, it īpaši tad, ja tas attiecas uz nelielu datubāzi.

121 Tomēr ir jāatgādina, ka Vispārējai tiesai jau ir bijusi izdevība saistībā ar Regulu Nr. 1049/2001 precizēt, ka ir jāņem vērā iespēja, ka pieteikuma iesniedzējs, pamatojoties uz šo regulu, iesniedz pieteikumu, kurā ir pieprasīts veikt darbu, kas var būtiski kavēt iestādes, kura ir saņēmusi pieteikumu, efektīvu darbību. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šādā gadījumā iestādes tiesības kopīgi ar pieteikuma iesniedzēju meklēt "pieņemamu risinājumu", piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 3. punktu, atspoguļo iespēju ņemt vērā — kaut arī ļoti ierobežotā mērā — vajadzību nepieciešamības gadījumā rast kompromisu starp pieteikuma iesniedzēja interesēm un labas pārvaldības interesēm. Vispārējā tiesa secināja, ka iestādei ir jāsaglabā iespēja līdzsvarot, no vienas puses, publiskas piekļuves dokumentiem intereses un, no otras puses, no tā

izrietošo darba apjomu, lai šajos konkrētajos gadījumos saglabātu labas pārvaldības intereses (Vispārējās tiesas 2005. gada 13. aprīļa spriedums lietā T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, Krājums, II-1121. lpp., 101. un 102. punkts, un iepriekš 29. punktā minētais spriedums lietā *Williams*/Komisija, 85. punkts).

122 Tomēr Vispārējā tiesa precizē, ka šāda iespēja ir jāpiemēro tikai izņēmuma gadījumos, it īpaši ņemot vērā, ka principā nav pareizi ņemt vērā darba apjomu, kas vajadzīgs, lai nodrošinātu piekļuves tiesības un pieteikuma iesniedzēja intereses, lai mainītu minēto tiesību piemērojamību. Turklāt, tā kā principā ir jānodrošina piekļuves tiesības iestāžu rīcībā esošajiem dokumentiem, iestādei, kura atsaucas uz izņēmumu saistībā ar pieteikumā uzliktā uzdevuma smagumu, ir pienākums pierādīt, cik šis uzdevums ir grūts (iepriekš 121. punktā minētais spriedums lietā *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, 103., 108. un 113. punkts, un iepriekš 29. punktā minētais spriedums lietā *Williams*/Komisija, 86. punkts).

123 Šie apsvērumi pēc analoģijas ir pārņemami attiecībā uz Lēmuma 2004/258 piemērošanu. Pirmkārt, šī lēmuma 6. panta 3. punkts ir identisks Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 3. punktam. Otrkārt, šā lēmuma 7. panta 4. punktā ir paredzēts, ka tā paša panta 1. punkts par sākotnējo pieteikumu izskatīšanu nav piemērojams "pārmērīgu vai nepamatotu" pieteikumu gadījumos.

124 Tādēļ ir jāsecina, ka iespējamais datubāzē iekļauto datu ievērojamais apjoms nav pietiekams arguments, lai datubāzi nekvalificētu par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, jo judikatūrā jau ir paredzēta iespēja, ka pieteikums par piekļuvi dokumentiem tā priekšmeta apjoma dēļ adresātam var radīt ievērojamu darba apjomu, un arī risinājums, kas jāpieņem šādā izņēmuma gadījumā.

125 Otrkārt, iespējamā datubāzes stabilitātes neesamība, uz ko norādīja ECB un Komisija savā argumentācijā, neļauj secināt, ka šāds datubāzes saturs nevar būt dokuments Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē.

126 Šajā sakarā ir jānorāda, ka, protams, saturam ir jābūt kaut minimāli stabilam, lai to varētu glabāt uz nesēja. Saturs, kurš tikai īsu brīdi atrodas tehniskajā ierīcē, neatbilst šādam nosacījumam. Tādējādi izteikumi, kurus divi runātāji pauduši pa tālruni, vai attēli, kurus uztver novērošanas kamera un pārraida uz ekrāna, nav uzskatāmi par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē. To atrašanās konkrētajā tehniskajā ierīcē (attiecīgi uz tālruņa līnijas vai uz ekrāna) ilgst tikai mirkli, un līdz ar to nevar būt runa par saturu, kas tiek glabāts uz nesēja.

127 Tomēr kopš brīža, kad ECB saturu saglabā uz attiecīga nesēja, tas kļūst par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, uz kuru var attiekties pieteikums par piekļuvi. Tam, ka šis saturs pēc tam varētu tikt mainīts, šajā ziņā nav nozīmes. Atgriežoties pie pieņēmuma par novērošanas kameru, kas pārraida attēlus, ja tā ir aprīkota ar ierīci, kura automātiski ieraksta pēdējo 30 dienu pārraidītos attēlus, šis ieraksts neapšaubāmi ir uzskatāms par dokumentu, kas var kļūt par pieteikuma par piekļuvi priekšmetu. Tas, ka attēli, kuri ir vecāki par 30 dienām, katru dienu tiek dzēsti no sistēmas, lai tos aizvietotu ar jaunākiem attēliem, nav pietiekami, lai varētu izdarīt pretēju secinājumu.

128 Protams, pieteikumā par piekļuvi nevar būt paredzēts ne nākotnes saturs, proti, tāds, kas vēl nav ierakstīts, jo tas būtu dokuments, kurš pieteikuma brīdī nepastāv, ne arī pagātnes saturs, kas ierakstīts pagātnē un pieteikuma iesniegšanas brīdī jau ir dzēsts.

129 It īpaši attiecībā uz dzēsto saturu ir jāsecina, ka ECB to nav saglabājusi Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, ja šim saturam nav iespējams piekļūt parastā kārtībā, izmantojot ierakstīšanas ierīci, kurā šis saturs bija uzglabāts. Tas, ka speciālists, izmantojot tehniskus līdzekļus, kas pārsniedz lietošanas parasto kārtību, var uz ECB rīcībā esoša nesēja atjaunot šā nesēja dzēsto saturu, nav pietiekami, lai varētu secināt, ka šis saturs ir tās rīcībā.

130 Citiem vārdiem sakot, saņemot pieteikumu par piekļuvi, kas iesniegts, pamatojoties uz Lēmumu 2004/258, ECB var tikt prasīts veikt meklēšanu dažādu tās rīcībā esošo glabāšanas nesēju saturā, lai atrastu šā pieteikuma priekšmetu, taču no tās nevar prasīt šādas meklēšanas nolūkos atjaunot iepriekš dzēstu saturu.

131 Savukārt, kā to pamatoti ir norādījusi Zviedrijas Karaliste, var uzskatīt, ka saturs, kas ECB vārdā glabājas pie ārštata pakalpojumu sniedzēja un kas tai jebkurā brīdī ir pieejams, ir ECB rīcībā Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē.

132 Iepriekšējos apsvērumus bez īpašām grūtībām var piemērot attiecībā uz datiem, kas iekļauti datubāzēs. Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka datubāze ar stabilu saturu, kurā nevarētu notikt nekādas izmaiņas, ir pilnīgi paredzama. Piemēram, datubāzes par Eiropas Ekonomikas zonas galveno piegādātāju izgulsnēta kalcija karbonāta un augsnes kalcija karbonāta sūtījumiem laikā no 2002. līdz 2004. gadam, uz kurām attiecas Vispārējās tiesas 2009. gada 4. februāra spriedums lietā T-145/06 *Omya*/Komisija (Krājums, II-145. lpp., 2. punkts), kad tās ir pabeigtas, tām principā vairs nevajadzētu nekādā veidā mainīties.

133 Šis apsvērums lielā mērā mazina ECB un Komisijas argumenta par to, ka šajā gadījumā aplūkoto datubāzu saturs neesot stabils, ticamību. Ja pilnīgi stabilā datubāzē esošos datus var uzskatīt par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, būtu grūti izdarīt citu secinājumu attiecībā uz datiem datubāzē, kuras saturs laika gaitā varētu mainīties.

134 Turklāt iepriekš 128.–130. punktā izklāstītie apsvērumi var sniegt atbilstīgu risinājumu visām problēmām, kas izriet no tādas datubāzes satura iespējamās nestabilitātes, kura ir saskaņā ar Lēmumu 2004/258 iesniegta pieteikuma par piekļuvi priekšmets.

135 Tādējādi tas nozīmē, ka šāds pieteikums var attiekties vienīgi uz datubāzes saturu tā iesniegšanas brīdī un līdz ar to tas nevar attiekties ne uz datiem, kas no šīs datubāzes jau ir dzēsti, ne datiem, kas tajā brīdī vēl nav iekļauti.

136 Protams, ja tiek iesniegts pieteikums par piekļuvi datubāzei, kuras saturs var mainīties, ECB varētu būt pienākums veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka neviens no datiem, kas šajā datubāzē ir pieteikuma iesniegšanas brīdī, netiktu izdzēsts pirms atbildes sniegšanas.

137 Tomēr šis pienākums ir raksturīgs Lēmumā 2004/258 paredzēto piekļuves ECB dokumentiem tiesību īstenošanai, un tā paša lēmuma 6. panta 3. punktā paredzētās apspriedes starp ECB un šāda pieteikuma autoru ļauj piemēroti un pieņemami atrisināt visas iespējamās grūtības.

138 Treškārt, attiecībā uz ECB un Komisijas argumentāciju būtībā par to, ka atsevišķiem ECB datubāzē esošajiem datiem var būt sensitīvs vai konfidenciāls raksturs, ir jānorāda, ka šāda iespēja nekādā gadījumā nav uzskatāma par pietiekamu pamatu, lai atteiktos šādas datubāzes saturu atzīt par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē.

139 Lēmuma 2004/258 4. pantā paredzētie dažādie piekļuves tiesību izņēmumi principā ļauj ECB atteikt šāda veida datu izpaušanu, neapšaubot, ka datubāzē iekļautais datu kopums ir uzskatāms par dokumentu minētā lēmuma 3. panta a) punkta izpratnē.

140 Tāpat nav atbalstāms Komisijas arguments, ka neesot iespējams pareizi un individuāli izvērtēt datubāzē iekļauto datu kopumu, lai noteiktu, vai tie atbilst kādam no piekļuves tiesību izņēmumiem, kas noteikti saistītajos tiesību aktos, kas šajā gadījumā ir Lēmuma 2004/258 4. pants.

141 Kā Tiesa to atgādināja savā 2010. gada 29. jūnija spriedumā lietā C-139/07 P Komisija/ *Technische Glaswerke Ilmenau* (Krājums, I-5885. lpp., 54. punkts), neatkarīgi no tā, ka atsevišķos gadījumos attiecīgā iestāde var šajā ziņā pamatoties uz vispārējiem pieņēmumiem, konkrēta datubāzes izvērtēšana, lai pārbaudītu, vai tajā nav datu, kas varētu atbilst kāda no izņēmumiem piemērošanas jomai, noteikti nav neiespējama.

142 Tā kā datubāze pēc savas būtības atļauj individuālu piekļuvi visiem tajā esošajiem datiem (skat. iepriekš 85.–87. punktu), ir skaidrs, ka ir pietiekami izvērtēšanas laikā noteikt vienu vienīgu datu, kas atbilst vienam vai citam piekļuves tiesību izņēmumam, lai varētu secināt, ka piekļuve datubāzē iekļautajam datu kopumam nav piešķirama.

143 Tādā gadījumā ECB bija jāizvērtē, vai saskaņā ar Lēmuma 2004/258 4. panta 6. punktu ir piešķirama daļēja piekļuve.

144 Šajā sakarā ir jānorāda, ka no tā paša noteikuma izriet, ka ECB ir jāizvērtē, vai ir jāpiešķir daļēja piekļuve dokumentiem, kas paredzēti pieteikumā par piekļuvi, iespējamo atteikumu ierobežojot vienīgi saistībā ar datiem, uz kuriem attiecas izņēmumi. ECB ir jāpiešķir šāda daļēja piekļuve, ja šīs iestādes mērķi, atsakot piekļuvi dokumentam, var sasniegt, šai iestādei neizpaužot tikai tās sadaļas vai datus, kas var apdraudēt aizsargājamās sabiedrības intereses (pēc analoģijas skat. iepriekš 81. punktā minēto spriedumu lietā *WWF European Policy Programme*/Padome, 50. punkts).

145 Tieši šādā gadījumā īpašu nozīmi iegūst dažādi meklēšanas rīki, ar kuriem ir aprīkota elektroniskā datubāze, un galu galā tās darbības programmatūra. Šie rīki ļauj ECB vajadzības gadījumā pēc neformālas apspriešanās ar pieteikuma iesniedzēju saskaņā ar Lēmuma 2004/258 6. panta 3. punktu apzināt un paziņot viņam interesējošos datus, izslēdzot visus datus, kas atbilst šā lēmuma 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem.

146 Pieteikums par to, lai ECB veiktu meklēšanu savās datubāzēs un paziņotu šīs meklēšanas rezultātus, ietilpst šajā pašā kontekstā, jo būtībā tas ir pieteikums par daļēju piekļuvi dokumentam (proti, datubāzē esošo datu kopumam).

147 Protams, Lēmuma 2004/258 4. panta 5. punktā noteiktā daļējā piekļuve ir paredzēta kā risinājums, kurš var tikt izmantots tad, ja nav iespējams pilnībā apmierināt pieteikumu par piekļuvi. Tomēr, tā kā tā paša lēmuma 2. panta 1. punktā paredzētajām personām principā ir piekļuves tiesības visiem ECB dokumentiem, tās *a fortiori* var pieprasīt tikai daļēju piekļuvi šim dokumentam.

148 Šādam pieteikumam par daļēju piekļuvi ir jāatbilst Lēmuma 2004/258 6. panta 1. punktā paredzētajiem noteikumiem ar nepieciešamajiem pielāgojumiem, kas izriet no tā, ka tas attiecas tikai uz daļu dokumenta. Tādēļ tajā ir pietiekami precīzi jānorāda ne vien dokuments minētā lēmuma 3. panta a) punkta izpratnē, kas ir tā priekšmets, bet arī tā daļa, kurai piekļuve tiek prasīta. Tomēr, piemērojot šī lēmuma 6. panta 2. un 3. punktu, var atvieglot iespējamas grūtības, kuras rodas pieteikuma iesniedzējam.

149 Turklāt ir jānorāda, ka, ja datubāze pēc savas būtības piedāvā plašas mērķtiecīgas piekļuves iespējas vienīgi tiem datiem, kas varētu interesēt pieteikuma iesniedzēju, ir jāņem vērā arī iepriekš 128. punktā minētais apsvērums, saskaņā ar kuru pieteikums par piekļuvi var attiekties vienīgi uz esošu dokumentu un līdz ar to tajā nevar pieprasīt jauna dokumenta izveidi (šajā ziņā pēc analoģijas skat. arī iepriekš 81. punktā minēto spriedumu lietā *WWF European Policy Programme*/Padome, 76. punkts). Pieteikums par piekļuvi, kura dēļ ECB būtu jārada jauns dokuments arī tad, ja tā pamatā būtu informācija, kas atrodama jau eksistējošos un tās rīcībā esošos dokumentos, nav uzskatāms par pieteikumu par daļēju piekļuvi un uz to neattiecas Lēmums 2004/258.

150 To pārnesot uz datubāzu gadījumu, pēdējais minētais apsvērums nozīmē, ka, ja pieteikumā par piekļuvi ir paredzēts, ka ECB ir jāveic meklēšana kādā no tās datubāzēm atbilstoši pieteikuma iesniedzēja definētajiem parametriem, ECB, izņemot iespējamos gadījumus, kad ir jāpiemēro Lēmuma 2004/258 4. pants, ir jāsniedz uz šo pieteikumu pozitīva atbilde, ja prasīto meklēšanu var veikt, izmantojot šai datubāzei paredzētos meklēšanas rīkus.

151 Kā norādīts iepriekš (skat. iepriekš 117. punktu), sarežģīto saišu dēļ, kuras datubāzē vienus datus saista ar vairākiem citiem datiem, ir iespējami dažādi šādā datubāzē iekļauto datu izkārtojumi. Tāpat ir iespējams izvēlēties tikai vienu daļu šādā izkārtojumā iekļauto datu un citus datus slēpt.

152 Savukārt saskaņā ar pieteikumu par piekļuvi, kas iesniegts, pamatojoties uz Lēmumu 2004/258, ECB nevar tikt prasīts paziņot pieteikuma iesniedzējam daļu vai visus datus, kas iekļauti kādā no šīm datubāzēm, kuri sakārtoti saskaņā ar shēmu, kāda minētajā datubāzē nav paredzēta. Šāds pieteikums faktiski prasa izveidot jaunu "dokumentu", tādēļ tam minētais lēmums nav piemērojams. Tas, kas tiek prasīts šādā pieteikumā, ir nevis daļēja piekļuve klasifikācijai, kas īstenojama, izmantojot rīkus, kuri attiecīgajai datubāzei ir ECB rīcībā (un šajā ziņā jau esošajai klasifikācijai), bet gan jaunas klasifikācijas un tātad jauna dokumenta šā lēmuma 3. panta a) punkta izpratnē izveide.

153 Tādēļ, pamatojoties uz šiem apsvērumiem, ir jākonstatē, ka saistībā ar pieteikumu par daļēju piekļuvi dokumentam ir pareizs Dānijas Karalistes un Somijas Republikas apgalvojums (attiecīgi iepriekš 59. un 62. punktā), ka viss, kas ir izgūstams no datubāzes, veicot parastu vai ikdienas meklēšanu, var būt saskaņā ar Lēmumu 2004/258 iesniegta pieteikuma par piekļuvi priekšmets.

154 Ceturtkārt, noraidāms ir arī ECB un Komisijas arguments par to, ka neesot iespējams datubāzi ierakstīt tādā dokumentu reģistrā, kāds tas ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 11. pantā.

155 Vispirms ir jākonstatē, ka atšķirībā no Regulas Nr. 1049/2001 Lēmumā 2004/258 nav paredzēts, ka ECB ir jāizveido šāds reģistrs. Turklāt ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 11. pantā norādītais pienākums izveidot reģistru ir paredzēts, lai pilsoņiem būtu iespēja konkrēti izmantot savas tiesības, kas izriet no šīs regulas (šajā ziņā skat. iepriekš 29. punktā minēto spriedumu lietā *Williams*/Komisija, 72. punkts). Tādēļ ir apšaubāms, ka grūtības, pat neiespējamība materiālu iekļaut reģistrā, varētu būt pietiekams arguments, lai secinātu, ka tas nav dokuments minētā lēmuma 3. panta a) punkta izpratnē.

156 Katrā ziņā nešķiet, ka datubāzes iekļaušana šādā reģistrā, norādot Regulas Nr. 1049/2001 11. panta 2. punktā paredzēto informāciju, varētu radīt īpašas grūtības. Šajā noteikumā nekādi nav prasīta šā ieraksta pielāgošana katru reizi, kad šai datubāzei tiek pievienoti jauni dati vai tie no tās tiek dzēsti. Šāda pielāgošana varētu būt vajadzīga vienīgi gadījumā, ja datubāzes saturs tiktu mainīts lielā mērā. Turklāt ieraksts par reģistrā iekļautu datubāzi varētu tikt atjaunināts pieņemamos intervālos, lai vislabāk atspoguļotu šīs datubāzes aktuālo saturu.

157 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka tas, ka datubāzē esošo datu kopumu kvalificē kā dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, nerada nekādas nepārvaramas praktiskas grūtības, un līdz ar to ECB un Komisijas argumentācija par pretējo ir jānoraida.

— Argumenti saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 sagatavošanas darbiem un citiem lietas dalībnieku norādītajiem dokumentiem

158 Ir jāizvērtē argumenti saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 sagatavošanas darbiem un citiem dokumentiem, kurus norādījuši lietas dalībnieki.

159 Pirmkārt, no informācijas par Regulas Nr. 1049/2001 tapšanas vēsturi, kuru norādīja un sagatavoja Komisija, nevar gūt nekādas lietderīgas zināšanas. Patiesībā šajos dokumentos ne tikai nav konkrēti minētas datubāzes, bet tajos arī ir atsauces uz citām termina "dokuments" definīcijām, nevis to, kas beigās saglabāta un ir ietverta Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktā.

160 Otrkārt, Komisijas priekšlikums, kas iekļauts tās dokumentā COM(2008) 229, galīgā redakcija — COD 2008/0090, pievienot minētajai definīcijai precizējumu, saskaņā ar kuru "datus, ko satur elektroniskās uzglabāšanas, apstrādes un izguves sistēmas, uzskata par dokumentiem, ja tos var iegūt kā izdruku vai elektronisku kopiju, izmantojot sistēmas ekspluatācijai pieejamos līdzekļus", ja to pieņemtu, būtībā radītu tādu pašu rezultātu kā iepriekš 146.–153. punktā izklāstītajos apsvērumos. Tādēļ tas neapšaubītu šos apsvērumus tiktāl, ciktāl būtu iespējams pamatoti apgalvot, ka tas paredzēts vienīgi, lai skaidrotu to, kas tāpat pakārtoti, bet noteikti izriet no esošās termina "dokuments" definīcijas formulējuma, kas atrodams Regulā Nr. 1049/2001 un Lēmumā 2004/258. Tas pats izriet to ECB pieminētās Komisijas Zaļās grāmatas (skat. iepriekš 79. punktu), kurā ir secināts, ka ir jāprecizē datubāzē esošās informācijas saturs, un ir piedāvāts līdzīgs risinājums kā iepriekš minētajā Komisijas priekšlikumā.

161 Treškārt, ECB norādītajā Komisijas ziņojumā par minētās regulas principu īstenošanu attiecībā uz to, vai datubāze ir "dokuments" Regulas Nr. 1049/2001 izpratnē, vēlreiz ir atkārtots apgalvojums, ka datubāze nav "dokuments", jo tajā nav iekļauti "dokumenti". Šis apgalvojums jau ir izvērtēts un noraidīts (skat. iepriekš 105.–118. punktu).

162 Ceturtkārt, attiecībā uz ECB pieminēto ombuda ziņojumu (skat. iepriekš 79. punktu) ir jānorāda, ka ECB kļūdaini apgalvo, ka tajā ir skaidri atzīts, ka Regulā Nr. 1049/2001 atrodamajā termina "dokuments" definīcijā nav ietverti datubāzēs iekļautie dati. Attiecīgajā ziņojumā ombuds vienīgi konstatē, ka datubāzē iekļautie dati "skaidri neizriet no [noteikumu, kas attiecas uz publiskas piekļuves dokumentiem tiesībām,] piemērošanas jomas". Turklāt viņš norāda, ka viņam Dānijas Karalistes un Zviedrijas Karalistes norādītās sūdzības 1693/2005/PB kontekstā (skat. iepriekš 62. punktu) šis jautājums nebija jārisina.

163 Tādēļ ir jāsecina, ka neviens arguments pret datubāzē iekļauta datu kopuma uzskatīšanu par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē nav saistīts ar iepriekš 159.–162. punktā norādītajiem faktiem.

— Secinājumi

164 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā ietvertās termina "dokuments" definīcijas burtiska interpretēšana liek izdarīt secinājumu, ka datubāzē iekļauto datu kopums ir dokuments šā noteikuma izpratnē un ka

neviens praktisks apsvērums un nekādi citi lietas dalībnieku norādītie dokumenti neapstrīd šo secinājumu.

165 Turklāt secinājums, ka datubāzē iekļautu datu kopums ir uzskatāms par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, atbilst arī plašākas piekļuves ECB dokumentiem mērķim, kas norādīts minētā lēmuma preambulas 3. apsvērumā, saskaņā ar kuru "jānosaka plašāka piekļuve ECB dokumentiem".

166 Pretēji tam, ko apgalvo ECB (skat. iepriekš 66. punktu), ne tas, ka EKL 255. pants un Regula Nr. 1049/2001 nav piemērojami ECB, ne "publiskas piekļuves ECB dokumentiem īpašās kārtības mērķi" nav pretrunā šī Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta mērķim. Taisnība, ka minētā lēmuma preambulas 3. apsvērumā, kas norādīts iepriekš 165. punktā, ir minēta arī nepieciešamība nodrošināt "ECB un valstu centrālo banku (VCB) neatkarību [..] un dažu, ECB uzdevumu izpildei raksturīgu, jautājumu konfidencialitāti". Tomēr, ja šāda nepieciešamība var pamatot tādu īpašu piekļuves ECB dokumentiem tiesību izņēmumu pieņemšanu kā tie, kas paredzēti šā lēmuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā līdz ceturtajā ievilkumā, tā nekādā veidā nevarētu atļaut tādu tā paša lēmuma 3. panta a) punkta interpretāciju, kas būtu pretrunā tā formulējumam. Attiecībā uz ECB argumentāciju par EKL 255. panta un Regulas Nr. 1049/2001 nepiemērojamību ir jānorāda, ka, pirmkārt, iepriekš 164. punktā norādītais secinājums ir pamatots ar Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā izmantotajiem terminiem bez jebkādām norādēm uz EKL 255. pantu vai Regulu Nr. 1049/2001 un, otrkārt, katrā ziņā pati ECB minētā lēmuma preambulas 2. apsvērumā norādīja uz kopīgo deklarāciju par Regulu Nr. 1049/2001, kurā "aicina citas Savienības iestādes un organizācijas pieņemt tādus iekšējos noteikumus par publisku piekļuvi dokumentiem,

kas ņem vērā regulā izklāstītos principus un ierobežojumus", lai secinātu, ka "attiecīgi jāpārskata kārtība attiecībā uz publisko piekļuvi ECB dokumentiem [..]".

167 Secinājums, ka visi datubāzē iekļautie dati ir uzskatāmi par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, pats par sevi ļauj konstatēt, ka pārsūdzētajā lēmumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā un ka tas ir jāatceļ.

168 Patiesībā visi pārsūdzētā lēmuma pamatojumi balstās uz pieņēmumu, ka datubāzē iekļauto datu kopums nav uzskatāms par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē.

169 Vienīgi izdarot šādu pieņēmumu, prasītāja pieteikums par piekļuvi varētu tikt noraidīts, pamatojoties uz to, ka viņa pieteikumā norādītās ECB datubāzu "drukātās versijas" nepastāv "kā autonomi dokumenti". Kā to pamatoti apgalvo ECB un Komisija (skat. iepriekš 73. punktu), šis pārsūdzētajā lēmumā ietvertais apsvērums nav jāsaprot tādējādi, ka ECB uzskatītu, ka Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta terminam "dokuments" atbilst vienīgi dokumenti uz papīra, kas neapšaubāmi ir pretrunā šā noteikuma formulējumam. Tas drīzāk ir jāsaprot tādējādi, ka dati nav uzskatāmi par "dokumentiem", kamēr tie atrodas datubāzē, un ka tie par dokumentiem kļūst vienīgi brīdī, kad tie tiek izgūti no datubāzes, lai tos iekļautu citā drukātā vai drukājamā dokumentā.

170 Šis pats pieņēmums ir pamatā arī pārsūdzētajā lēmumā atrodamajam ECB apgalvojumam, saskaņā ar kuru prasītāja pieteikumu par piekļuvi nevar apmierināt, veicot "vienkāršu izgūšanu", bet gan būtu jāveic "sistematizēšana" un papildu "analīze", kas

vairs neietilpst Lēmumā 2004/258 noteiktajā piekļuves ECB dokumentiem kārtībā. Tas, ka šo pārsūdzētā lēmuma pamatojuma daļu ievada vārds "rezultātā", apstiprina šo secinājumu.

171 Pārsūdzētā lēmuma šīs daļas citādāka interpretācija nav pieļaujama. Protams, no iepriekš 145.–153. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka ECB ir tiesības noraidīt pieteikumu par piekļuvi datiem, kas iekļauti kādā no tās datubāzēm, ja šai datubāzei pieejamo meklēšanas rīku nepietiekamības vai neatbilstības dēļ nav iespējams pieteikumā par piekļuvi minētos datus izgūt un nodot pieteikuma iesniedzējam.

172 Tomēr no tiem pašiem apsvērumiem izriet, ka pirms pieteikuma noraidīšanas ar šādu pamatojumu ECB, piemērojot Lēmuma 2004/258 6. panta 2. un 3. punktu, ir jāapspriežas ar pieteikuma iesniedzēju. Šādā kontekstā tai viņam ir īsumā jāizskaidro dažādās meklēšanas iespējas attiecīgajā datubāzē un vajadzības gadījumā ir jāļauj viņam precizēt vai mainīt savu pieteikumu, lai norādītu tajā datus, kuri viņu varētu interesēt un kurus būtu iespējams izgūt no attiecīgās datubāzes, izmantojot šai datubāzei pieejamos meklēšanas rīkus.

173 Turklāt, ja pēc šādas apspriešanās joprojām nav iespējams, izmantojot pieejamos rīkus, atrast pieteikumā par piekļuvi norādītos datus, ECB savā lēmumā par pieteikuma noraidīšanu ir īsumā jāizklāsta iemesli, kas saistīti ar attiecīgās datubāzes tehnisko konfigurāciju, kas neļauj sniegt pozitīvu atbildi uz minēto pieteikumu. Ir jākonstatē, ka pārsūdzētajā lēmumā šāda paskaidrojuma nav nemaz.

174 Līdz ar to pārsūdzētajā lēmumā ietvertais apgalvojums, ka prasītāja pieteikumu par piekļuvi nevarēja apmierināt, veicot "vienkāršu izguvi", nav saprotams tādā ziņā, ka šajā pieteikumā paredzētos datus nebija iespējams izgūt no attiecīgajām datubāzēm, veicot parastu meklēšanu ar šim nolūkam paredzētiem rīkiem.

175 Visbeidzot, attiecībā uz pārsūdzētajā lēmumā ietverto ECB apgalvojumu, ka "šī procedūra, [proti, datu papildu sistematizēšana un analīze,] prasītu būtisku darba apjomu", ir jānorāda, ka tas nav atsevišķs pamats prasītāja pieteikuma noraidīšanai, bet gan vienkārša piezīme, kurai nav tieša sakara ar minēto atteikumu.

176 Tā tas ir vēl jo vairāk tāpēc — kā izriet no iepriekš 121.–124. punktā izklāstītajiem apsvērumiem un tajos norādītās judikatūras —, ka ar vienu pašu norādi uz "būtisku darba apjomu", kas radīsies, lai izpildītu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, pamatojoties uz Lēmumu 2004/258, ir acīmredzami nepietiekami, lai pamatotu savu atteikumu.

177 Saskaņā ar tiem pašiem apsvērumiem šāds atteikums, kas ir jāpiemēro izņēmuma gadījumā, attiecīgajai iestādei rada pienākumu pierādīt nepieciešamā darba apjomu, kas pārsūdzētajā lēmumā nav izdarīts, un ir jāveic darbs, lai kopā ar pieteikuma iesniedzēju rastu "pieņemamu risinājumu" saskaņā ar Lēmuma 2004/258 6. panta 3. punktu, kas šajā gadījumā netika izdarīts.

178 No tā izriet, ka prasītāja pieteikuma par piekļuvi atteikums drīzāk ir pamatots ar apgalvojumu, saskaņā ar kuru datubāzē iekļauto datu papildu sistematizācija un analīze neietilpst Lēmuma 2004/258 piemērošanas jomā, un savukārt šī apgalvojuma pamatā ir pieņēmums, ka minētie dati tiktāl, ciktāl tie ir iekļauti datubāzē, nav dokuments šā

lēmuma izpratnē. Tomēr šis pieņēmums ir pretējs iepriekš 164. punktā izdarītajam secinājumam un līdz ar to kļūdains, tādēļ pārsūdzētajā lēmumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

179 Attiecībā uz jautājumu par to, vai datubāze "kā tāda" ir uzskatāma par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē, ir jāatgādina, ka, pirmkārt, prasītāja pieteikumā par piekļuvi ir pieļautas zināmas neskaidrības, jo šo datubāzu saturs, proti, dati, nebija skaidri nodalīti no pašām datubāzēm (skat. iepriekš 96.–99. punktu). Tādēļ nekādā veidā nav skaidrs, ka prasītājs vēlējās saņemt piekļuvi datubāzēm "kā tādām", kā to apgalvo Komisija (skat. iepriekš 74. punktu). Katrā ziņā gan no prasītāja apgalvojuma replikā, saskaņā ar kuru pieteikums par piekļuvi attiecās uz "neapstrādātiem datiem", gan no viņa mutvārdu paskaidrojumiem, kas sniegti tiesas sēdē (skat. attiecīgi iepriekš minēto 98. un 99. punktu), izriet, ka, pat pieņemot, ka piekļuve datiem, kas ietverti ECB datubāzēs, nebija viņa pieteikuma par piekļuvi vienīgais priekšmets, tas noteikti bija viens no priekšmetiem jeb galvenais priekšmets.

180 Otrkārt, ir jāatgādina, ka savā pieteikumā par piekļuvi prasītājs skaidri norāda uz pieņēmumu, ka pastāv īpašas ECB datubāzes, kas paredzētas ziņojumu izstrādei. ECB tikai Vispārējā tiesā, sniedzot paskaidrojumus, kurus prasītājs neapstrīdēja, pierādīja, ka šis pieņēmums ir bijis kļūdains (skat. iepriekš 32.–34. punktu).

181 Ja ECB papildu paskaidrojumi nekādā veidā neļauj uzskatīt, ka prasītājam nav nekādas intereses pieprasīt pārsūdzētā lēmuma atcelšanu (skat. iepriekš 35. punktu), tie tomēr ir jāņem vērā, lai noteiktu, kāds varētu būt risinājums attiecībā uz prasītāja pieteikumu par piekļuvi.

182 Lai arī kādi būtu precīzi prasītāja pieteikumā par piekļuvi izmantotie termini, ņemot vērā ECB papildu paskaidrojumus, ir skaidrs, ka nepastāv nekādas autonomas datubāzes, uz kurām "kā tādām" varētu attiekties šis pieteikums. No minētajiem skaidrojumiem drīzāk izriet, ka prasītāju interesējošie dati ir iekļauti vairākās ECB datubāzēs, kurās ir ietverti arī citi dati, kas prasītāju nekādā veidā neinteresē. Šajā sakarā ir jānorāda, ka replikā prasītājs ir precizējis, ka viņu interesē vienīgi informācija par personām, kas reāli ir uzsākušas darbu ECB, neiekļaujot nekādu informāciju par nepieņemtajiem kandidātiem.

183 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šajā lietā nav jānosaka, vai ECB datubāze "kā tāda" var būt par tāda pieteikuma par piekļuvi priekšmetu, kas iesniegts saskaņā ar Lēmumu 2004/258. Tā kā nepastāv viena vienīga ECB datubāze, kuru prasītājs varētu iegūt "kā tādu" saskaņā ar savu pieteikumu, apsvērums, ka datubāzē iekļauto datu kopums ir uzskatāms par dokumentu minētā lēmuma 3. panta a) punkta izpratnē, ir pietiekams, lai ļautu prasītājam, atbildot uz viņa pieteikumu par piekļuvi un piemērojot tā paša lēmuma 4. pantā minētos izņēmumus, iegūt gan precīzus viņu interesējošos datus, gan rīku, kas pieejami dažādām ECB datubāzēm, kurās ir iekļauti dati, lietošanu iepriekš 146.–153. punktā noteiktajos apstākļos. It īpaši attiecībā uz minētajiem rīkiem prasītājs tos var iegūt tādējādi, ka viņš var pieprasīt ECB, lai tie tiktu izmantoti, veicot tādu meklēšanu ECB datubāzēs, kuras pamatā ir prasītāja norādītie kritēriji, un tā viņam paziņos rezultātus (skat. iepriekš 150. punktu).

184 Tādēļ, nemaz neizvērtējot citus prasītāja norādītos pamatus viņa prasības par tiesību akta atcelšanu atbalstam, ir jāapmierina otrais pamats un pārsūdzētais lēmums ir jāatceļ.

3. *Par prasību atlīdzināt zaudējumus*

Lietas dalībnieku argumenti

185 Prasītājs apgalvo, ka ECB atteikums piešķirt viņam piekļuvi datubāzēm, kas norādītas viņa pieteikumā par piekļuvi, kavēja viņa doktora disertācijas pabeigšanu, kura viņam bija jāaizstāv līdz 2011. gada 1. februārim. Turklāt viņš apstrīd ECB argumentāciju, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ir nepieņemama.

186 ECB apgalvo, ka prasība par zaudējumu atlīdzību neatbilst Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 21. pantam un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam, tādēļ tā jāatzīst par nepieņemamu. Prasības pieteikumā nav minēta nekāda cēloņsakarība starp ECB, iespējams, kļūdaino rīcību un prasītāja ciestajiem zaudējumiem. Turklāt tas nav pamatots nevienā dokumentā, un prasītājs aprobežojas tikai ar apgalvojumu, ka pārsūdzētais lēmums liedza viņam turpināt doktora disertācijas izstrādi.

187 ECB piebilst, ka tā ir apmierinājusi vairākus citus prasītāja iesniegtos pieteikumus par piekļuvi dokumentiem. Tātad prasītāja rīcībā bija pietiekami daudz materiālu savas disertācijas gatavošanai, un nevar būt runa par sistemātiskiem atteikumiem attiecībā uz viņa pieteikumiem. Turklāt prasītājs nebija paskaidrojis, cik lielā mērā tas, ka viņš nespēj piekļūt attiecīgajām datubāzēm, varētu liegt viņam gatavot savu doktora disertāciju.

Vispārējās tiesas vērtējums

188 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 288. panta otro daļu, kas piemērojama strīdīgiem gadījumiem, kuri notikuši pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās 2009. gada 1. decembrī, Eiropas Kopiena saskaņā ar vispārējiem tiesību principiem, kas kopīgi visu dalībvalstu tiesību sistēmām, atlīdzina jebkādu kaitējumu, ko nodarījušas Kopienas iestādes vai to darbinieki, pildot savus pienākumus. Šā panta trešajā daļā ir precizēts, ka otrā daļa ar tādiem pašiem nosacījumiem attiecas arī uz kaitējumu, ko nodarījusi ECB vai tās darbinieki, pildot savus pienākumus. Tādējādi, neraugoties uz to, ka saskaņā ar EKL 107. panta 2. punkta noteikumiem ECB ir piešķirts juridiskas personas statuss, EKL 288. panta otrajā un trešajā daļā ir paredzēts, ka tieši Kopienai (un kopš Lisabonas līguma spēkā stāšanās Eiropas Savienībai, kura saskaņā ar LES 1. panta trešās daļas trešo teikumu aizstāj Eiropas Kopienu un ir tās pēctece) ir jānovērš kaitējums, ko nodarījusi ECB (Vispārējās tiesas 2007. gada 5. septembra rīkojums lietā T-295/05 *Document Security Systems*/ECB, Krājums, II-2835. lpp., 76. punkts).

189 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības par tās iestāžu prettiesisku rīcību iestāšanās EKL 288. panta otrās daļas izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, rīcība, kura tiek pārmesta iestādēm, ir prettiesiska, ir nodarīti faktiski zaudējumi un pastāv cēloņsakarība starp konkrēto rīcību un norādīto kaitējumu (skat. Vispārējās tiesas 2007. gada 27. novembra spriedumu apvienotajās lietās T-3/00 un T-337/04 *Pitsiorlas*/Padome un ECB, Krājums, II-4779. lpp., 290. punkts un tajā minētā judikatūra).

190 Attiecībā uz pirmo nosacījumu judikatūrā ir paredzēts, ka ir jābūt pierādītam pietiekami būtiskam tādas tiesību normas pārkāpumam, kas piešķir tiesības privātpersonām (Tiesas 2000. gada 4. jūlija spriedums lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, I-5291. lpp., 42. punkts). Runājot par prasību, saskaņā ar kuru

pārkāpumam ir jābūt pietiekami būtiskam, noteicošais kritērijs, kas ļauj uzskatīt, ka minētais nosacījums ir izpildīts, ir tas, ka attiecīgā iestāde acīmredzami un būtiski nav ievērojusi savu izvērtēšanas pilnvaru robežas. Ja šai iestādei ir tikai būtiski sašaurinātas izvērtēšanas pilnvaras vai pat to nav vispār, pietiek tikai ar Kopienu tiesību pārkāpumu, lai pierādītu, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums (skat. iepriekš 189. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Pitsiorlas*/Padome un ECB, 291. punkts un tajā minētā judikatūra).

191 Attiecībā uz nosacījumu par cēloņsakarību Eiropas Savienību var saukt pie atbildības tikai par kaitējumu, kas pietiekami tieši ir saistīts ar attiecīgās iestādes prettiesisku rīcību (skat. iepriekš 189. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Pitsiorlas*/Padome un ECB, 292. punkts un tajā minētā judikatūra).

192 Attiecībā uz kaitējumu ir svarīgi uzsvērt, ka kaitējumam ir jābūt reālam un noteiktam, kā arī novērtējamam. Savukārt tikai iespējami un nekonkrēti zaudējumi nerada tiesības uz atlīdzību. Prasītājam ir jāiesniedz pierādījumi par to, ka kaitējums pastāv, un par tā apjomu (skat. iepriekš 189. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Pitsiorlas*/Padome un ECB, 293. un 294. punkts un tajos minētā judikatūra).

193 Turklāt ir jāatgādina, ka, līdzko viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība ir jānoraida kopumā un pārējie nosacījumi nav jāizvērtē (skat. iepriekš 189. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Pitsiorlas*/Padome un ECB, 295. punkts un tajā minētā judikatūra).

194 Visbeidzot, ņemot vērā Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, prasības pieteikumā ir jābūt norādei par strīda priekšmetu un jābūt iekļautam izvirzīto pamatu

kopsavilkumam. Lai izpildītu šos nosacījumus, prasības pieteikumā, kurā tiek lūgts atlīdzināt zaudējumus, ko radījusi Kopienu iestāde, ir jābūt iekļautiem materiāliem, kas ļauj identificēt kaitējumu, kurš nodarīts prasītājam, kā arī šī kaitējuma raksturu un apjomu (skat. Tiesas 1999. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-327/97 P *Apostolidis* u.c./Komisija, *Recueil*, I-6709. lpp., 37. punkts).

195 Šajā lietā, pamatojot savu prasību par zaudējumu atlīdzību, prasītājs apgalvo, ka tādēļ, ka ECB viņam ir atteikusi piešķirt piekļuvi viņa pieteikumā par piekļuvi norādītajām datubāzēm, viņa doktora disertācijas pabeigšana tika kavēta un turklāt tad, kad šī disertācija tika pabeigta, tās zinātniskā kvalitāte bija ietekmēta negatīvi.

196 Tādēļ ir jākonstatē, ka būtībā ar savu prasību atlīdzināt zaudējumus prasītājs vēlas saņemt atlīdzību par morālo kaitējumu, kurš ir radies pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas dēļ un kura raksturu un apjomu viņš ir pietiekami pamatoti identificējis prasības pieteikumā. No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo ECB, šī prasība ir pieņemama.

197 Tomēr pamatā tā ir priekšlaicīga un tādēļ ir jānoraida (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1995. gada 18. maija spriedumu lietā T-478/93 *Wafer Zoo*/Komisija, *Recueil*, II-1479. lpp., 49. un 50. punkts, un 1999. gada 15. decembra spriedumu lietā T-300/97 *Latino*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-259. un II-1263. lpp., 95. un 101. punkts). Patiesi, tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, prasītājs paziņoja, ka viņa doktora disertācijas aizstāvēšana ir tikusi pārcelta un ir paredzēta 2012. gada septembrī. Viņš piebilda, ka šī kavēšanās notikusi ne tikai tādēļ, ka trūka informācijas, bet arī citu iemeslu dēļ. Šie paziņojumi ir atzīmēti tiesas sēdes protokolā.

198 Tā kā pārsūdzētais lēmums ir jāatceļ (skat. iepriekš 184. punktu), ECB būs atkārtoti jāizvērtē prasītāja pieteikums par piekļuvi. Nevar *a priori* izslēgt iespēju, ka pēc šīs atkārtotās izvērtēšanas tā viņam piešķirs piekļuvi datubāzēs iekļautajiem datiem, kas prasītājam esot nepieciešami viņa disertācijas sagatavošanai, un tas notiks pietiekami laicīgi, lai viņš savu disertāciju varētu aizstāvēt 2012. gada septembrī. Tāpat nevar izslēgt iespēju, ka tā likumīgu iemeslu dēļ pilnīgi vai daļēji noraidīs šo pieteikumu. No tā izriet, ka pašreiz Vispārējā tiesa nevar izvērtēt ne to, vai prasītājam ir nodarīts kaitējums tādēļ, ka pārsūdzētajā lēmumā ir noraidīts viņa pieteikums par piekļuvi dokumentiem, ne to, vai šāds iespējamais kaitējums ir attiecināms uz ECB prettiesisku rīcību.

199 Līdz ar to prasība par zaudējumu atlīdzību ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

200 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā ECB spriedums vairumā prasījumu ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāja prasījumiem.

201 Dānijas Karaliste, Somijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Komisija pašas atlīdzina savus tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punktu.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) Valdes lēmumu, par kuru Žiljēnam Difūram ir paziņots ECB priekšsēdētāja 2009. gada 2. septembra vēstulē;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) ECB sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina tiesāšanās izdevumus, kas radušies Ž. Difūram;

4) Dānijas Karaliste, Somijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Czúcz Labucka Gratsias

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 26. oktobrī.

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 7739

Tiesvedības priekšvēsture ..... II - 7748

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 7750

Par prasību atcelt tiesību aktu ..... II - 7752

1. Par pieņemamību ..... II - 7752

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 7752

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 7755

2. Par lietas būtību ..... II - 7758

Par pārsūdzētā lēmuma pamatojumu ..... II - 7759

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 7759

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 7759

Par otro pamatu saistībā ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz to, ka pārsūdzētajā lēmumā ECB kļūdaini uzskatīja, ka datubāzes nav dokumenti Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē ..... II - 7762

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 7762

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 7770

— Datubāzes jēdziens ..... II - 7770

— Lēmuma 2004/258 3. panta a) punktā ietvertās termina "dokuments" definīcijas analīze ..... II - 7772

— Prasītāja pieteikuma par piekļuvi priekšmets ..... II - 7774

— Datubāzē iekļautā datu kopuma kvalificēšana par dokumentu Lēmuma 2004/258 3. panta a) punkta izpratnē ..... II - 7776

— Iespējamās praktiskās grūtības, ko rada piekļuves tiesības iestādes datubāzēm ..... II - 7781

— Argumenti saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 sagatavošanas darbiem un citiem lietas dalībnieku norādītajiem dokumentiem ..... II - 7792

— Secinājumi ..... II - 7793

3. Par prasību atlīdzināt zaudējumus ..... II - 7800

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 7800

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 7801

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 7804